

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Irène

Saklı Günceler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

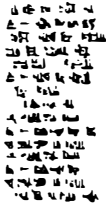
Düşündüklerimi doğal olarak ifade ediyorum. Dil kisiden kişiye değişiyor. Örneğin ben yazmadan düşünemiyorum. Yani yazmak benim düşünme yöntemim. Yazmaktan geriye kalan zamanlarda düşüncelerimin yansımasından ibaretim. Bir anıya, kendi kendimin buruşuk bir taklidine benziyorum. Başkaları farklı yollar izleyebiliyor. Erotizmin bir ifade biçimi olduğu kösnül insanlara çok imreniyorum. Bana ait olmadığından emin olduğum muhteşem bir dil bu.

Irène

Saklı Günceler

Aragon

Türkçesi
Birsel Uzma

Kitabın Özgün Adı

Irène

Yazar

Aragon

Fransızcadan Çeviri

Birsel Uzma

Seri / Sıra No

Chiviyazıları: 215 / Aykırı Edebiyat: 25

ISBN

975-9187-15-9

Adres

Mühürdar Caddesi No: 95/A

Moda - Kadıköy - İstanbul

Tel: 0216 414 91 13 Faks: 0216 414 97 93

www.chiviyazilari.com E-posta: bilgi@chiviyazilari.com

Copyright

Chiviyazilari Yayınevi © 2006

Kapak

Ada Sapan

Baskı/Tarih

Birinci Basım 2006

Baskı

Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Ünvan: Mektep Mak. Litros Volu. Fasil San. St.

No: 17/74-75-76 Topkapı / İstanbul

İçindekiler

Sunuş
Giriş

Elinizdeki kitabı bir dostumuz yayınlamak için bize önerdiğinde; “evet tam zamanı demiştik” Niye mi? daha Puşkin’in Gizli Güncesi’nin etkileri yeni yeni kayboluyordu! Gizli Günce’yi yayınladığımızda birçok tartışma yayınlanmış, edebiyat dünyası konuyla ilgili olarak adeta ikiye bölünmüştü. Bir kısım yazarlara göre Puşkin’in böyle bir eseri yoktu ve bunu “salt ticari amaçlar uğruna” biz yapmıştık. Biz bu gibi yorumlara rakamlarla ve dünya dillerine çevrilmiş metinlerden örnekler göstererek etrafıca bir yanıt vermiştik. Ama yazımızın ardından ne bir yanıt ne bir yorum aldık. Suskun-

luk bozulmadı. Şimdi, en az Puşkin'in Gizli Günce'si kadar etkili - hem içerik olarak hem de isim olarak- bir eserle küllenen tartışmayı yeniden alevlendiriyoruz. Ama dileriz ki konuyla ilgili yazarlar ve konuşanlar önce bu kitap hakkında etraflı bir araştırmada bulunsunlar. Elimizdeki orijinal kitaptan -büyük boy her sayfasında çizim olan sahafı bir metinden- çeviriyi yaptık ve Fransa'da orijinal metne sadık kalınarak aynı isimle yeniden yayınlanan kitabın kapağı koyduk. Amacımız dünya dillerine çevrilmiş eserleri, dilimize kazandırmak. Yine dostlarımız "salt ticari amaçlar uğruna" yorumunu acımasız bir şekilde yapacaklardır. Gizli Günce de yazılanları Puşkin e yakıştırmayanların şimdi Aragon için ne söyleyeceğini doğrusu merak ediyoruz...

İyi okumalar...

Beni uyandırmayın Allah aşkına, pis herifler, uyandırmayın beni. Baksanıza ölüyorum. Her yeri kıpkırmızı görüyorum. Ne korkunç bir gün yine köpeklik istikrarsızlık merhametsizlik. Denize girmek istiyorum körlemesine şimşeklerin ışığında bu dinmek bilmeyen fırtınalar ne anlama geliyor bir yıldırımın hayatını yaşamak istiyorum kulaklarımın yerini saç plakalar alıyor göğsümden yükselen her nefeste grizu patlamaları içimdeki boğuntu dehlizlerine kaçıyor ilerledikleri yerler sırayla patlıyor. Ama gün değil yalnızca di-

namit. Göz kapaklarımdan kılıçlar geçiriyor boğazıma parmaklarını sokuyor tenimi uyanışın çakıllı kumlarıyla ovalıyorlar. Sökmeyin kokuşmuş rüyalara daldırdığım tırnaklarımı etim gecenin gölgesine yapışıyor ve ağzımdaki kan dökülmek istemiyor. Uyuyorum bırakın uyuyorum.

Pis herifler haykıracağım haykırıyorum pis herifler dua iskemleleriyle becerilmiş domuzlar kirli donlardan fırlamış güdük herifler orospuların altından birbiri ardına fırlamış köpek yavruları pis uşaklar irinli mukozalar tahta kuruları rahat bırakın beni koltuk altı kılları sıçan tüyleri kara kıllar dışkılar rahat bırakın beni sizi öldürürüm döverim taşaklarınızı koparırım burnunuzu yolarım üzerinizde tepinirim rahat bırakın beni.

Geberin geberin demek beni uyandıracaksınız ha beni uyandırıyorlar. Çağlayanlar hortumlar kasırgalar geliyor üzerime. Aynaların

içi mermer gözümün bebeğinde bir delik
hüzün pislik fotoğraf efkar suç abanoz tom-
bul Afrika koyunları karşısında din adamları
bendeyse mürekkep balığının mürekkebi
kararmış makine yağı çiğneme tütününü çürük
dişler kuzey rüzgarı veba bende hep çöpler
ve melankoli yoğunlaştırıyor paranoyayı kor-
kuyu bende yine ıslık çalan karanlıklar yan-
gınlardan yükselen çıtırtılar kömür ocakları
ve turba bataklıkları demiryollarının briket
kentlerdeki pis kokulu dumanları aysız ge-
celerin karanlığında her şey birbirine benzi-
yor her şey gözümüzün önünde lekelere be-
neklere köseğilere ölüm serabına umutsuz
haykırıışlara kızıl kahve balgamlara meyan-
köküne öfkeye büyülu atıklara muskatlara
foklara ya da dipsiz sarmal kuyulara dönü-
şüyor. Karanlıklar benim olsun.

Boklu kışlar kusmuklar çürümüş domuzlar
Hint kestaneleri idrar salamuraları kanlı dışkı-
lar balgamlar adet kanları ööğk! tırtıl teri kene

sümük çapak irin ihtiyar çürümüş kıkların patlak sidiktorbalarından fıskıran iğrenç kanlı irin sızıntısı sarmısak kokulu boklu kıklar.

Dünyada bir kez olsun bir şeyi sevmediyseniz bilmem de sevdiyseniz uyandırmayın beni!

İşlerimin kötü gitmesi beni mutlak bir yoksulluğa mahkûm etti.

Bir daha hatırlamak istemeyeceğim türden korkunç bir bataklığa saplanmış, belimi büken sefalet nedeniyle taşrada yaşayan ailemin davetini kabul etmek zorunda kalmıştım. Karabasanlarımla birlikte gittiğim C... umut ettiğim teselliği vermedi bana. Aile hayatı için yaratılmamıştım. Dolayısıyla onlarla geçirdiğim zamanı en aza indirmedim. Yalnızca yemek saatlerinde görüyorlardı beni. Geri kalan zamanlarımı gezintilerde hatta daha çok odamda, iki kenarı Doğu Fran-

sa'nın iç karartıcılığını üzerinde taşıyan gri evlerle sınırlı boş bir sokağın boğucu bir parçasına bakan pencereden uzak durup, hayaller kurarak geçiriyordum. Şehir erken yatıp erken kalkıyor, panjurların takırtılarıyla beni de uyandırıyor. Ben pencereye ulaşana kadar sokaklarda, yüzlerinde adanmışlık ifadesiyle atları dolaştırtan topçu subayı beyefendilerin savurduğu emirlerden başka bir şey duyulmaz oluyordu. Saat on bir civarında ancak üç dört kahvehane açılmış oluyordu. O saatte de, yerleri yıkama bahanesiyle ayaklarınıza doğru kirli sular döküyor, kum serpiyorlardı. Aceleci özürler-ricalar mırıldanıyordu karşılıklı. Bunlar, neredeyse istisnasız çökmüş koltuklar içeren, masaların pisliğinin inanılmaz olduğu mekanlardı. Sinekler tarafından oğlan çocuklarının iğrenç tırnaklarına benzetilen aynalardaki keder gerçek anlamda acı veriyordu. Keyif mekanlarının en katlanılır olanı, askeri mahalleden çok uzak olmayan soğuk bir meydana bakı-

yordu. Kırmızı kadifeyle döşenmiş, oymalı ayna çerçeveleri olan bir mekandı burası. İçeride bilardo sesinden işitme kaybına uğramak çok zaman almazdı çünkü şanssızlık bu ya, salonun can sıkıcı bir yankılanma özelliği vardı. Yukarıdan gelen sevişme sesleri alkışlanırdı. Bu yeryüzü cennetinden ayrıldıktan ancak iki durak sonra başlıyordum tanıdık yüzlerle, birkaç subay ve küçük he-sapçı arkadaşlarıyla karşılaşmaya. C...'nin kendine özgü varoluşuna ilişkin korkunç gerçek büyük bir hızla ve gürültüyle serili-yordu gözümün önüne. Yeni bir vergi me-murunun gelişiyile üç gün heyecan dolardı günlük konuşmalara. Profesör Untel'in karı-sının onurlu bir kadın olmadığını öğrendim mesela. Bir saatçinin karısının dedikodusu çıkmıştı ama kesin bir şey yoktu. Kadının te-ki mektuplarını alırken saatçinin penceresi-nin altından birinin süzüldüğünü görmüştü ve adını söylemese de pek sır sayılmıyordu. Kahvehaneye gitmekten vazgeçtim.

Köy ve koruluk bir süre daha oyaladı beni. Sonra her şeyden fena halde tiksinererek odama kapattım kendimi. Zamanın geçmek bilmemesi, yemeklerin istisnasız tam zamanında yenmesi, evin kitaplığında olan her şeyi okuyup bitirmiş olmam ve özellikle zihnimde git gide daha da canlanan özel bir hatıra, birdenbire bu felaketler diyarından kaçma isteği yarattı bende. Ama nasıl? Her şey tamamen teslim olduğum bir kadının görüntüsüne çıkıyordu zihnimde. Ondan sonsuza dek uzaklaştırıldığımı hissediyordum. Beni sevmemiş olmasından başka şikayet edecek bir şey bulamıyordum zaten. Oysa sevdiğine kendi de inanmıştı. Üstelik bana itiraf etmişti. Neyse geçelim bunları. Öylesine benziyordu ki inci tanesine! Fiziksel olarak tabii. Bir inci gibi parıldıyordu. İşte bu parıltıdan uzaklaşmak için denedim başka kadınları düşünmeyi. Dışarı çıkmaya, çevreme bakmaya başladım yeniden. Evet kaçabilirdi insan. Fransız kırsalı, Fransız kadınlarının çirkinliği,

bedenlerinin, saçlarının iticiliği, bulaşık suyu gibi içecekler... Neyse.

Burada şeytan giriyordu insanın içine. Önce-leri biraz bocalansa da sonra farkında olma-dan geçmeye başlıyordu zaman. Ağır gelme-ye başlıyordu hayat. Yıkanmak, tıraş olmak. Benimse kalbim sıkışıyor. Her zaman de-ğil ama, öğle yemeğinden sonra, bir... bir sindirim güçlüğü, bir zor hareket etme hali. Yine de çok sakindim. Açık. Büyüklük tasla-mayan. Hovardalıktan olabildiğince uzak. Zaten çapkınlık yaptığım zamanlarda da pek hevesli olmadığım anlaşıyordu. Çoğunlukla sertleşme sorunu yaşıyordum. Ama asıl soru-num, uzun süre kendimi tutamamaktı. Belki de bir dolaşım sorunum vardı. Beklemek be-ni mahvediyordu. Hiçbir şey düşünmem mümkün olmuyordu. C...'de hovardalık et-mek fena olmazdı aslında. Bacak namına tek gördüğümüz, subayların, onlar çalışırken ca-nı sıkılan metresleriydi. Aslında tek istedikle-

ri bir içki ısmarlayıp gevezelik etmemizdi. Böylece garnizon üzerine daha çok bilgi edinmem de mümkün olurdu. Ama entrikalardan, içi boş erdemlerden, göstermelik tavırlardan o kadar bıkmıştım ki! Hayır, sabrım kalmamıştı. Evet hovardalık etmek fena olmazdı. Söylemesi bile hoş. Siz olsanız bu yolla muhtemelen her şeyi çözebilirdiniz. Ama ben. Ben biraz volta atıyor, ardından o lanet odada nefes alamamaya başlayarak pencereden sarkıp sokağı seyrediyordum. O meşhur Lorraine'imizin simgesi haline gelen kişi kokusunun yükseldiği sokak aşk doldurmuyordu içime. Aynanın karşısına geçip cepheden, yarı profilden, profilden bakıyordum kendime. Elimi cinsel organımın üzerinden geçiriyordum. Boşalmamak için kendimi sıkıyordum. Ben buyum işte. İnsan kendini bilmeli. Fazlasıyla komik olan bu deneyim nedeniyle bile kıpkırmızı kesiliyordum. Utanç içinde bakıyordum kendime. Ve belli bir öfkeyle tabii. Pantolonuma tıktığım mendiller ıslanıyordu.

Yemek saatlerinde beni uygunsuz bir halde yakalıyorlardı. Ailenin namusuna leke sürmeden masaya oturabilmem için önce biraz hareket etmem gerekiyordu.

Gördüğüm bir rüya, bu kesintisiz aşırı tahrik haline biraz ara verdirdi: Bellerine kadar gayet ağırbaşlı giyinmiş olan altı kadın çevremi sarmıştı. İnşaat halindeki bir evin iskelesini tutan halatları bir yatağa düğümlemeye çalışıyordum. Kadınlar çevremde bir çember oluşturmuştu. Eğilmiş en yakınlarındakinin cinsel organıyla oynamaya başlamışlardı. Bu sırada dilleriyle ulaşabilsinler diye iki büküm olan kadının diğer deliğini okşuyorlardı. Rüyamda her şey dönüyordu. Ve kızlar kabaran vulvalarını hafifçe dokunduruyorlardı bana yanımdan her geçişlerinde. Üzerimde dokuma bezinden küçük bir iç donu vardı ve organımın mitolojik bir boyuta ulaştığını hissediyordum. Çok sayıda dini madalyonla süslenmiş bir tespih taşıyan yaşlı bir kadın

organımı ağzıyla yakaladığında allak bullak bir halde uyandım. Her yer yapış yapıştı. Çarşafların ıslaklığı ve yapışkan tüylerden rahatsız olunca kalkmaya ve yıkanmaya karar verdim. Bu soluklanma yirmi dört saat sürmedi. Ayrıca korkunç bir kirlenme, tikslenme duygusu içindeydim. Üç günün sonunda yeni bir rüya. Nihayet kendi pisliğimin içinde yatarken geneleve gitmeye karar verdim.

Aile içinde bu şerefli yapı üzerine bitmek bilmeyen espriler sayesinde genelevin bulunduğu sokağın adını öğrenmiştim. Şehrin en fakir, burjuva tarzı dışı bir yerleşim olduğundan belediyenin ahlak bekçiliği yapmadığı işçi mahallesindeki yerini keşfetmem zor olmadı. Mahalledeki evlerin hemen hepsi boştu. Kadın erkek bütün sakinleri gün içinde fabrikalarda çalışıyordu. Fazlasıyla kıvrımlı bir sokakta, dışarı bakan yalnızca iki adet parmaklıklı penceresi olan, uzun gri bir duvarın ucundaki kabaralı kalın kapısıyla bir

ev ilişti gözüme. Işık bacası da olmasa ger-
çek bir hapishaneydi. Öğle yemeğinden he-
men sonra erken bir saatti. Biçimsiz ihtiyar
sahibesi, bana ancak üç kız sunabileceğı için
özür diledi: Kalanların ikisinin sözü vardı,
diğer ikisi öğle uykusuna yatmıştı. Kızların
tenine kötü bir yemek kokusu sinmişti. Ya-
bani sarmısak kokan hüzünlü bir ağustos
günü. İç karartıcı. Üçü arasından en şişmanı
bir eşarpla oynaşarak cilve yapıyordu. Bu
haliyle titreyip duran büyük bir boka benzi-
yordu. Kötü kokulu bir sarışındı. Yemekten
sonra yıkamadığı belli olan küçük tombul
elleri vardı. Yemeğı de elleriyle tıktırmış ol-
malıydı. İkincisi şu hayal dünyasında yaşıyor
dediklerindendi zira pek iyi kapanmayan
koca bir ağzı vardı. Küçücük ayakkabılarının
koca hizmetçi ayaklarını sıkıştırıp rahatsız et-
tiğini fark etmemek imkansızdı. Nasırları ol-
malıydı. Üçüncüyü tercih ettim. Oksijenli su
sürmese belli ki saçları kestane rengi olacak-
tı. Onu da kötü sürdüğünden, saçların dibin-

deki görece el değmemiş kısımdan gerçek rengi fark edilebiliyordu. Fallières fosfatları tadında olduğuna şüphe olmayan bakımsız uzun bir gövde üzerinde, sıçanla zina yapmış dişi kediden olma başı ona kayıtsız kalmamı engellemişti. Sonuçta iki saattir kazık gibi dolaşıyordum. İskelete benzeyen görüntüme aldırmadan "tombul pisi" diye seslendi bana ve vakit kaybetmeden ağzıyla nazik bir okşamayla yatışmamı sağladı. Diğer kadınlar kendi işlerine dönmüştü. Biri nakış işliyor, diğeri Henry Bordeaux'nun La Vie de Guymer'ini okuyordu. Yukarı çıktık. Benimki çok sıkılıyor olmalıydı. Okumayı sevmediği gibi, nakış işlemeyi de bilmiyordu. Dolayısıyla iyi bir seçim yapmıştım. Büyük yapma süsen çiçekleri konmuş turuncu-yaldızlı büyük Çin vazolarına benziyordu. Bir tel çubuğa dönmüş gövdesi üzerindeki birbiriyle zaten çok yakın olan memelerini bir eliyle daha da birbirine yaklaştırıyordu çünkü içten gelen bu bayağılığın onu güzel kıldığına

inanmıştı bir kere. Cinsel organının tümseği kendi rengini korumuş tüylerle çok güzel bir biçimde gölgelenmişti. Biraz uzun olan dudaklar aşağı doğru sarkmıştı. Oldukça uzun olan gövdesinde omuzlar fazlasıyla yuvarlaktı. Boynunun başladığı yer krem nedeniyle iyice belirginleşen yağ kıvrımları yüzünden güçlükle fark ediliyordu. Yatağın üzerinde birden bir makarna yığınınna dönüştü. Sıkıntıdan patlıyor, fantezilerini gerçekleştirmek istiyordu besbelli. Bayağı bir edayla kı ını gösteriyor, sonra arkasını dönüyor, bacaklarını sallarken, "Seni tahrik ediyorum değil mi domuz" tarzı bir şeyler mırıldanıyordu. Oysa bunlar çok gereksizdi. Hiçbir şeyden etkilenecek durumda değildim. Top patlasa kaybetmeyecektim zaten ereksiyonumu. Kendisi başlatmak istediğini söyledi ve tam soyunmak için hamle etmişken, ayakkabılar ayağımda, pantolonum yerde yakaladı beni. Az önce kendini atmış olduğu yataktan kesinlikle benzemediği bir hayvanı taklit ederek

yaklaşmıştı. Ağzında ucuz bir dolgunun neden olduğu mavi bir diş görmüştüm. Dili büyük bir istekle tuttuğu organıma daha ulaşmadan gözlerine püskürdü spermlerim. Neler olup bittiğini anlayacak vaktim anca olmuştu. Gerçekten de gördüğüm rüyadan daha iyi sayılmazdı.

Keyfi kaçmıştı. Aşağı inmek ve gevezelik etmek zorunda kalacaktı. Bidede hazır bekleyen suyla elini yüzünü yıkadı. Yandan sesler geliyordu. "Yan odada işler yolunda" dedim bir şey söylemiş olmak için. Kadın birden şenlik fişeği gibi parladı. Birbirine dikse iyi olur diye düşündürecek şekilde sıkıştırdı tekrar memelerini ve onu izlememi işaret etti. Yan kapıya kadar gittik. Eğilip anahtar deliğinden baktıktan sonra: "Ona nemfoman diyoruz. Bu işi o kadar çok seviyor ki bağımlılık haline getirdi. Üç kişiyi aynı anda alıyor her seferinde. Eğil de bak" dedi. Yatağın üzerinde üstünü başını çıkarıp sırtüstü

uzanmış bir askerin üzerine oturmuş şişman bir kadın görölüyordu. Kadının göğüsleri sarkıktı. Belinin iki yanında yağ kıvrımları görölüyordu. Kalın bir boynu, yuvalarından iyice fırlamış iri gözleri ve incecik dudaklarla küçük bir ağzı vardı. Ne yaptığını bilmeden çırpınıyordu sanki. Karşısında duran diğer iki müşteri, alnını ve gözlerini göremediğim iki asker sıralarını beklerken sandalyeye çökmüş aptal bir edayla kendi organlarıyla oynuyorlardı. "Anladın mı şimdi? Öyle seviyor. Aslında daha az para veriyorlar ama üçü toplanınca fena para olmuyor. Sonuçta herkes kârlı çıkıyor. Olan bize oluyor tabii. Ama Madamın gözdelerinden. Her şeyi yapıyor, anlarsın. Hiç durmadığını söyleyebilirim. İğrençliğe vardiıyor işi. Kimseyi bulamadığında kendi kendiyile oynuyor. O bir kadın değil, nehir sanki. Bıraktığı lekelerden hangi sandalyeye oturduğu anlaşılıyor. Masada bile canım. Geçenlerde yanında otuyordum. Yer değiştirmek zorunda kaldım.

Midem ağzıma geldi." Odada, sandalyedeki askerlerden biri sabırsızlanmaya başlamıştı. Domuza benzeyen yüzünden su gibi ter boşalıyordu. Açık mavi çorap bağları olduğunu gördüğüm nemfomanın tombul kalçalarının üzerine bir meni yağmuru gibi inecekleri belliydi. Adam ayağa kalktı ve botları nede- niyle yatağa ağır ağır yaklaşabildi. Yataktaki arkadaşı bir fahişeye bu kadar zevk vermek- ten dolayı şaşkına dönmüş anlaşılmaz şeyler mırıldanıyor, hatta ara sıra hareket etmeyi bile unutuyordu. Zaten kadın her ikisine ye- tecek kadar debeleniyordu. Şöminenin üze- rindeki büyük vazoda çiçek yerine üzerinde Papa'nın resmi bulunan paralar vardı. O gü- ne kadar görmediğim bir başka tuhaflık da, duvarda asılı Galleries'e ait bir takvimin ayın hangi gününde olduğunu görme olanağı sağlamasıydı.

Sabırsızlanan asker: "Hadi bitir de benimle ilgilen!" diyerek çırpınmakta olan kadını ya-

kaladı ve arkadan yanaşarak oldukça sert darbeler indirmeye başladı. Adam kadınla arama girmişti. Büyük bir netlikle görebiliyordum onu. Mucizevi bir hızla ve muhtemelen C... kıışlalarının fişekçilerine verilen eşsiz eğitim sayesinde ne kendi organını ne de kadını bırakmak zorunda kalmadan aynı zamanda da partnerinin içindeki adamı yerinden etmeden yatağın üzerine sıçradı. Aynı anda organını öylesine bir keyifle kadının tombul kalçaları arasına soktu ki, birden içinde buldu kendini. Bu sırada kadın biraz arkaya kaymış, kendini yatağın üzerinde oturur, bacakları ilk adamın üzerine uzanmış halde bulmuştu. Adamın botları koltukaltılarını okşuyordu. Adam bağırdı ve üçlü bir an tereddütle hareketsiz kaldı. Bu sırada kadın hayret uyandırıcı miktarlardaki salgılarını saçarak iki organ üzerinde sıçrayıp duruyordu. Üçüncü adamsa ağır ve uyuşuk hareketlerle kendisiyle oynamaya devam ediyordu. Nemfoman ona seslendi: "Şişt! Tatlım sen de ya-

tağa gel. Yok yok, önümde kal. Evet. Ayakta dur ve biraz dizlerini kır. Aslında pek de kocaman sayılmazsın!" dedikten sonra organını emmeme başladı. Pozisyon tamamlanmıştı. İzlemeyi bıraktım. "Peki" dedi benim kız beni okşayarak, "Bu gördüklerin tekrar havaya sokmadı mı seni?" Aslında hiç de sokmamıştı. Pantolonumu toparladım. Erotizmin her türlü gerçek yansımasında nasıl da kutsal bir hüznün vardı! Sokakta çiftleşen köpeklerin, yaşadıklarını iyice içlerine sindirmek için ne kadar ağır davrandıklarını düşündüm. Yandaki köpeklerinse tek farkı ayaklarında botları olmasıydı. Geriye aynı ilginç olmaktan uzak mimari pozisyonlar kalıyordu. Gövdeleriyle bir piramit inşa ettiklerinde, hayal güçlerinin de son noktasına ulaşmış oluyorlardı. Sonraki hareketlerini biraz tesadüfe bırakıyorlardı. Ve nihayet gülünç kukla görkemi kaybediyor, tüylere bulaşan ter ve meninin içinde sönüp gidiyordu. Grotesk balon! Bir zamanlar yüksek sınıftan kişiler ara-

sında bu tür eğlencelerin moda olduğunu hatırlıyorum. Ama o dönemde bütün bunlar sanatsal bir biçimde cereyan ediyordu. Asıl önemli olan bir katedral inşa edebilmektir. Bir akşam, isimleri kulaktan kulağa yayılan bazı kişilerin kendi otellerinde Chartres Katedrali'nin rekonstrüksiyonunu tamamladığı, en sonunda zeytin süslemelerini bile unutmadıkları anlatılıyordu! Söylendiğine göre, kendi sıralarının gelmesi için son taşın konmasını bekleyemeyen destek kemerlerini sürekli değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Benimki tekrar salona inmek istemiyordu. Kızcağız odaları seviyor, bunu daha burjuva tarzı buluyordu. Ünü iyi olan bir evde hoş karşılanmayacağı bahanesiyle iki müşteriyi aynı anda almasını yasaklamışlardı. "Aslında anlıyorum. Ben de bu tür oyunlardan hoşlanmam ama bir de yan odada olanları gör-sen!" dedi. Çok geçmeden: "Hayır, hayır, kendini göstermemelisin. Senin gibi kibar bir

adam (onu ilk kez görüyordum) itibarını da düşünmeli!" diye ekledi. Giyinmeyi bıraktım. Son cümlesi ilgimi çekmişti. Beni C..'den geçmekte olan bir yabancı olduğum, oralar-dan kimseyi tanımadığım konusunda yemin etmeye zorladıktan sonra soldaki ikinci kapı-nın önüne götürdü. Büyük bir beceriyle sı-yırdığı duvar halısının ardındaki küçük dikiz deliğinden, Gobelins'lerin erdemine fazlasıyla güvenen müşteriye şüphelendirmeden yan tarafta neler olup bittiğini görmek mümkün-dü. Önce, diğer açgözlü şişkodan daha gü-zel olduğu tartışma götürmeyen bir kadın gördüm. Uçları puro gibi uzun küçük me-meleriyle, esmer bir Cezayir menekşesiydi bu. Kalçaları çok geniş ama yusyuvarlaktı. Siyah çoraplar fazlasıyla ince ve ateşli bacak-larına çok yakışmıştı. Ayağından yarı çıkarıp salladığı küçük kırmızı terlikleriyle oyalanır-ken bir yandan da soyunmakta olan müşteri-sini izliyordu. Saçları dökülmeye başlamış tıknaz bir adamdı bu. Arkasına döndü. Yel-

paze gibi açılan sarı sakalları olduğunu gördüm. Aman Allahım! Karşımdaki, bir akşam önce annemlerin evinde gördüğüm belediye başkanıydı. "Çok iyi bir adamdır" diye açıkladı benimki. "Tahmin edebileceğin gibi her zaman Paris'e gidemiyor. Böyle zamanlarda buraya geliyor ama gelişi gizli tutuluyor Küçük kızlarla beraber olması hoş karşılanmaz buralarda. Çok pahalıya mal olabilir bu alışkanlığı. Muhtemelen bir daha kimseden oy alamaz ve bu da onun için hoş olmaz!" Bu arada don gömlek kalmış olan belediye başkanı yatağın üzerine bir örtü yayıyordu. Şaşırdım: "Kendin gör. Küçük bir kusuru var başkanın. Tam hazza ulaştığı anda sıcıyor. Çok değil aslında, azıcık. Elinde olmadan yapıyor bunu. Yumuşak, sulu küçük bir kakacık. Çocuk kakası gibi. Göreceksin." Yok hayır, izlemeye dayanamayacaktım. Ayağa kalktım ve dikiz deliğinden uzaklaştım. Bunun üzerine bin bir cilveye başladı. Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi anlıyor-

dum. Parayı ayakkabısının içine bıraktım ve kendimi sokağa attım.

Bu küçük gezinti hiçbir şeyi çözmedi: Ancak bir gece rahat uyudum. Ertesi gün her şey yeniden başladı. Aynı yere dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Üstelik anahtar ya da dikiz deliklerinden yan odadakilere teşhir edilmek de istemiyordum. Rüyalar yeniden başladı. Ama artık pek işe de yaramıyorlardı. Aile arasında yaşanan birkaç sahne son damla oldu. Bir çatal kaybolduğu için çıkan küçük bir olayda hizmetçinin tarafını tuttum. Ne yazık ki hizmetçi yaşlı ve çirkindi, üstelik kötü kokuyordu.

Düşündüklerimi doğal olarak ifade ediyorum. Dil kişiden kişiye değişiyor. Örneğin ben yazmadan düşünemiyorum. Yani yazmak benim düşünme yöntemim. Yazmaktan geriye kalan zamanlarda düşüncelerimin yansımısından ibaretim. Bir anıya, kendi kendimin buruşuk bir taklidine benziyorum. Başkaları farklı yollar izleyebiliyor. Erotizmin bir ifade biçimi olduğu kösnül insanlara çok imreniyorum. Bana ait olmadığından emin olduğum muhteşem bir dil bu.

Benimki sınırlı da olsa, erotik deneyimin basit ve herhangi bir başka etkinliğe kolaylıkla indirgenebilecek bir temanın kaçınılmaz tekrarı olduğunu düşünüyorum aslında. Ama yine de, bu sınırlar dahilindeki deneyimi özgürlüğün ta kendisi haline getiren kişilere bir saygı hissetmeden de edemiyorum. Madde dünyasının gerçek üstatları, benim gibi izleyiciler için her türlü maneviyatın özetlendiği yüksek metafizik eserlerin mükemmel uygulayıcıları onlar. Bir zina olayı sırasında ölmeyi bir kez olsun hayal etmemiş kişiler burada susturacaktır beni. Benim karakter yapımdaki bahtsız bireylerin şehvetin olası karmaşaları karşısında nasıl da çaresiz kaldıklarını çok iyi biliyorum. Ben aynı muhteşem metaforik değeri yalnızca sözcüklere atfediyorum. Sözcüklerin beni bir şeylere maruz bıraktığını düşünmek istiyorum. Muhtemelen bu özel ve sonsuz şiirin içine kapanıp kalmışım. Onu ben tasarlıyorum. İşte duygularımın ve daha da kötüsü hayatımın kor-

kun sınırı da burada yatıyor. Erotizm. Bu sözcük beni daha çok acı dolu düşünceler alanına sürüklüyor. Gururlu biri gibi davranıyorum. Neyse geçelim bunları. Sözünü ettiğim zamanlarda, odamın yalnızlığında, çiçekli bir kağıdın karşısına geçip erotizmle ilgili konular ve benim gözümdeki önemleri üzerine saçmalamaya bırakıyordum kendimi. Kösnül düşünce aynaların en beteridir. İnsan, bu düşünce içinde yakaladığı kendisiyle karşılaştığında ürperir. Tepki veren, vakit kaybetmeden tepki veren biri olmak istedim. Bu istek bana gerçekliği derinlemesine algılayışım hakkında çok şey söylüyor. Bir varlığın cinsel macerası üzerine fazla düşünmeyi sevmemekle birlikte, benimkinin seyri ni kabullenmek zorundayım. Gazeteleri okuduğumuzda sıradan tutku suçlarından şaşırtıcı aşırılıklara uzanan, insanı özlem ve düşünce uçurumlarına sürükleyen hayranlık uyandırıcı sapkınlıklara varan eksik anlatılmış öykülere rastlıyoruz zaman zaman. İşte

bu durumda kendimi tartıyor ve hiç de gurur duymadığımı hissediyorum. Ben bir büyüücü değilim. Bu saptamaları hüzünlenmeden atlatamıyorum. Hazzın büyüüsü belki de maddi hazzı, o muhteşem maddi hazzı da kapsadığı için en olağanüstü olanı büyülerin. Ve doğal sonucu olan meni bir dağın zirvesindeki karlara benziyor.

Hoşuma gidiyor... Bu sözcükler beni duraksatıyor. Yine de bunun aynı olacağını sanmıyorum. Bütün bunlara, o anla hiçbir alakası yokmuş gibi görünse de bugün aslında ummadığım kadar benim için yaratılmış olduğunu anladığım birini dahil etmeyi başaramıyorum. Sizden söz ediyorum arkadaşım, çok sevgili arkadaşım, adı burada anılamayacak olan sizden. Bu tür sözler arasında anılmaktan dolayı şaşıracağınızdan, yalnızca varlığını ima etmeye cesaret edebildiğim sizden. Bizi şimdiye kadar birleştirmemiş ve muhtemelen de hiçbir zaman birleştirmeyecek olan, siz-

den bir şeyle benden bir şeyi birleştiren o tuhaf ilişkilerden söz ediyorum. Bu yazıyı görmeniz için gerekeni yapacağım. Aslında hoşuma gideceğini bilsem de, okumanız için doğrudan getirmeyeceğim. Hayır. Ne yapacağımı biliyorum. Başka biri ne yaptığını bilmeden gösterecek size ve siz de okuyacaksınız. Tek başınıza okuyacaksınız. Ve önce belki de başkasından söz ettiğimi düşüneceksiniz. Ama kim olabilir ki başka! Sizinle konuşmamaya başladığımdan, sizinle gerçek anlamda konuşmamaya başladığımdan beri gücümü de kaybettiğimin farkında değil misiniz? Sizden söz edildiğini hemen anlamamak karakterinizin bir parçası zaten. Bununla birlikte, başka kadınların küçük bir lütuf olarak algılayacağı çok özel bir teslimiyetin bedelini hatırlattığımda, bu lütfun benim için ne kadar değerli olduğunu, sizden dehşet içinde beklediğim her şeyden daha değerli olduğunu paylaştığımda, başkaları için hiçbir anlam taşımayan bu olayın gerçekleştiği o

ortalık yeri, komşuların gürültülerini, ruhsuz orkestrayı, sütunlardaki yıldızları, önümüzde duran el değmemiş bardakları, uzun süren umut dolu bekleyişimi hatırlattığımda, şu anda kadar ağzımdan kaçmamış olan isminizden, insanın bacaklarına çarpan rüzgara benzeyen isminizden şüphe duymaya nasıl cesaret edeceksiniz? O maddi kargaşanın ortasında yalnızca size katışmıştım ben. Yalnızca ve tamamen sizinle doluydum. Son derece körpe ellerinizi alnıma koymuştunuz. Tek başıma içime çekiyordum varlığınızı. Bunun için öldüğünüz gibi tuhaf bir düşünceye kapılmıştım ve git gide solgunlaşan yüzünüzün yanına yaklaşılamamıştım saatlerce. Sözcükler ihanet ettiğinden, konuşarak yüzünüzü gördüğüme inandırmak istemiyordum sizi. Hayır. Ama aslında görmüştüm sizi! Bazen gözlerimi kapatıyor ve odanın loşluğunda sonuna kadar açarak umutsuzca görmeye çalışıyordum tekrar. Aniden karşıma çıkıyordunuz. Yürüyüşünüz. Elbiseniz. Daracık ma-

samda yazarken, önümde duvardan başka bir şey olmadığı anlarda gelmeyi tercih ettiğinizi düşünüyordum. Bu anlarda odanın her köşesi, halının mavimsi atmosferi tamamen size ait oluyordu. Arkamda sessizce gidip geldiğinizi hissediyordum. Bazen iyice yaklaşıyordunuz yanıma. Kalbim hızla çarpıyordu. Arkama dönmemin kaybolmanız anlamına geleceğini biliyordum. Dönmüyordum. Yazıyordum. Yavaş yavaş cesaretinizi topluyordunuz. Nefesinizi hissediyordum. Arkama dönmüyordum.

Tuhaf gizli randevular! Saat belirlememize bile gerek yoktu. Sizi kandırmak isterdim ama yapamazdım. O dönemde o lanetli kırsalı terk etmemi isteselerdi... gerekeni yapmak uğruna gider ve sizi terk ederdim. Ama kimse ve özellikle de siz, siz, bunun beni nasıl bir umutsuzluğa sürükleyeceğini bilemezsiniz. Zayıf bir ışıkla uzayan geceler sizi bana getiriyordu yine ama değişmiştiniz. Ar-

tık o ögle sonralarının arkadaşı, dağılan eşyaları tek kelime etmeden her zamanki yerine koyarken süzülerek hareket eden kişi değildiniz. Artık daha hüznü, daha mesafeliydiniz. Karanlık dışında hiç ama hiç yaklaşmadınız bana. Ben de sizden bunu rica etmeyi aklımdan bile geçirmedi.

Bir akşam her zamankinden daha bezgindim ve gelmediniz. Olup bitenleri, insanların hareketlerini tanımlarken kullandığımız alışılmış terimlerle kabaca anlatmak beni öylesine rahatsız ediyor ki! Gelmek. Gerçekten de gelmek söz konusuydu. Gelmeyeceğinizi, bir daha asla gelmeyeceğinizi gayet iyi biliyordum. Yine de bazen oradaydınız, bazen yoktunuz. Gelmek mi? İnsan en basit koşullarda yitirebiliyordu duyularını. Birden olmayan varlığınıza gölge düşüyor, durup dururken karanlıklara gömülüyordunuz. Aslında hiç ortaya çıkmamış olmanıza rağmen, yenisinden kayboluyordunuz. Ve bunlar yalnızca

benim hafızama değil, aynı zamanda sandalyelere, yatağa, duvarlara, tavana, valizime de sonsuz bir etkide bulunuyordu. Gözleriniz sınırsızdı. Sizinle karşılaşmış olmama rağmen, gözlerinizin ne renk olduğunu söyleyemiyorum bugün. Evet. Gözlerinizi, yeniden görsem rağmen kayıtsız kalacak kadar unuttum ben. Kayıtsız... Ah hayır! Sözcükler aşkı olduğu kadar ifade edemiyor aşkın ölümünü. O akşam gözleriniz çok soluk bir maviydi ve tek bir açıdan bakıldığında artık yazmadığım oda dalgalanıyordu.

Dolayısıyla yazıyordum. Zaman birkaç cehennem taşıyla ateşe verilmiş olmalıydı. Tek bildiğim düşünmekti ve söylediğim gibi, benim tek düşünme yöntemim yazmaktı. Yazıyordum. Kösnül insanlara, o özgür insanlara her zaman imrendim. Onlar yazmaz. Beni ele geçiren takıntının zaman içinde dağılıp gitmesinden başka umudum yoktu. Sefalet ve korkunç bir özlem. Yazın sonuna doğru

elime az da olsa para geçmesini umuyordum. O zamana kadar hem maddi hem de manevi olarak dayanmak zorundaydım. Yazıyordum. Tren vagonunun camlarından ardı arkası kesilmeyen manzaranın her şeyin önce belirttiği, sonra değiştiği ve sonunda katlanabilir bir kartpostal serisi gibi özetlendiği akışını büyük bir heyecan göstermeden izleyen bir yolcu gibi izliyordum olup bitenleri. O yolcunun sıkıcı görüntüler silsilesini izlemek için binlercesi arasından bu yamacı seçtiği gibi bir yanılsaması yoktur aslında. Benim de yoktu böyle bir yanılsamam. Yine de aklımdan geçenleri döktüğüm kağıttan alamıyordum gözlerimi. Büyük bir kafa karışıklığı beni başka yerlere sürüklüyordu. Ağır ağır dağılan sislerin ardından, takıntılarıma karşı koymaya çabalayan bir yüz vardı. Gerçekdışı bir yüz. Çok güzel olmayan ama geçmişe baktığımda belli bir büyüleyici gücü olduğunu gördüğüm bir yüz. Çevresinde geldiği yere ait bir şeyler. Komik bir darağa-

cı. oğunluğu cisimleşmemiş değişik hayatların yer aldığı bu dekoru ilk kez gördüğüm dönemi düşünüyordum. Durumum bugün olduğundan farksızdı. İstemeyeceğim birçok başka şey dışında yine inziva, hüzün, yerleşik hayata geçme, kaderine razı olma söz konusuydu. Daha yüce olduğuna inandığım kaygılardan kaynaklanan tedirgin edici bir tür bunalıya düşmüştüm yine. Bu yorucu ve aptal halüsinasyonu deneysel bir maceraya dönüştürmek için nasıl bir oyuna başvuracağımı düşünüyordum. Berbat bir hale, bir duygusal yıpranmaya düşmüştüm bir süredir. Ne berbat durumdaydım tanrım. İki yıl ya da belki üç yıl önceydi ne fark eder. Sonuçta hemen öncesindeki haftalarda her şeyi kaybettiğime inanıyordum. Köy. O sene erken gelen güneşli havalara rağmen bana iyi gelmiyordu. Yüzmeye gittiğim nehrin buz gibi sularının burgaçlanmasını seyrediyordum. Çoktan uzamış olan otların arasına sırtüstü uzanmış akşamı bekliyordum. İlk

sinekler. Sonunda, büyük bir menekşe kokusuyla akşam. Bir insanın kafası boş durmaz. Özelliksiz küçük vadilerden tırmanırken yürüdüğüm yol boyunca elma rakısı satan han benzeri küçük yapılar vardı. Bunlarda servis yapan kızlar pek geveze sayılmazdı. Havadan sudan konuşmalardan bıkiyordu insan. Büyük bir cimrilikle verdikleri kareli kağıt üzerine, yeni tanıştığım insanlarla ilgili bir şeyler karaladım. Cümleler beni alıp götürüyordu. Önceleri hiçbir duygu uyandırmayan, sonra geri gelip daha az mütevazı sayılacak bir biçimde uyandırmaya başlayan birkaç ismi taşıyacak kadar genişti cümlelerim. Irène'i tanıdığım Gentil-Daniel adlı han için de farklı bir durum söz konusu değildi. Irène aniden ortaya çıkmıştı. Aslında devamı gelebilecek bir sahneydi onunkisi. Ama bu kadın sayesinde devam edememişti. Uzun süre düşündüm onu.

okuyor, onu tekrar tekrar düşünüyor, bir hayaletin gücünden bir diğërininkine geçiyordum. Ama bu sonuncusu, unutulmuşlukla geçen yılların ardından, özel bir cisim gibi zenginleşmişti. Akşamları, şehrin içinden geçerken tesadüfen rastladığım insanların hiç birine benzemeyen, ölçüsüz bakışlarından kaçtığım gözlerle ilişkisi olmayan biriydi. Asla bir ideal değildi. Nasıl da değişmemişim değil mi?

Mutfak çalışanları birbirine baktı. Derin ve karanlık denizden, çıplak cesetlerle dolu denizden yükselen sert bir rüzgar, kalın pamuklu kumaştan yapılma perdeyi yelken bezinin dolmasıyla aniden duyulan camadan sesi gibi bir gürültüyle şişirdi. Yolda sevimsiz yüzler görmüştük: Toz içinde kalmış, öfkeli yüzler. Altındaki derinliklerde grizu ateşinin biraz fazla dolandığı bilinen tuzlu küçük tepelerin meydana getirdiğı boğazlar diyarında olağanüstü bir gece yaşanmaya baş-

landı aniden. Bu grizu bence, turbalıkların oluşturduğu metan gazının patlaması ve açıklanamaz yanışı konusundaki batıl inançların etkisi altında kalan kamuoyunun genel görüşüne bakılırsa derinliklerde boğulanların geri gelen ruhlarıydı. Endişelenecek bir şey yoktu. Aynı gece, nemli koruluğun mavi karanlığına doğru çöken o aynı olağanüstü gecenin dördüne doğru, bir yerlerde bir adam dolanmaya başladı. Bunun, yağmurun ilk iri damlalarıyla ve ileriye öngören böceklerin yarattığı panik nedeniyle titreyen otların kargaşasında gardan dönen bir arabacı olduğunu düşünmek muhteşemdi. Perde bir göğüs gibi iç geçiriyordu. Sanki, sanki bir aşk sahnesi yaşanıyordu. Patlamak üzere olan fırtına bulutların karanlık dekorunu sürüklemeye başladığında güçlü mücadeleci omuzları dikleşiyor ve sıkış tıkış evlerle dolu bir yamacın üzerine çullanıyordu. Bu yamaçta hizmetçilerin terk edilmiş saboları bol sularla yıkadığı, çıplak ayaklarının ucuyla ittikleri süpür-

geye sarılmış bezlerle yerleri sildiği, çağlayan terlerin koltukaltlarını ıslattığı ve işsiz güçsüz kadınların kendi istekleriyle üstlendikleri işleri gidip gelenleri gözlemek için bıraktığı evler bulunuyordu. Kadınlar, neden yaptıklarını bilmeden gömleklerini açıp nemli tenlerini gösteren, ellerinde çatallar ya da çapalarıyla hava atarak ortalıkta dolanan genç delikanlılardan gözlerini alamıyor ve gözleri, bılardo topları gibi ağır ve donuk gözleri, elektrikli bir ilkbahar havasındaymış gibi nefes nefese olan bu bedenleri terk etmek ister gibi görünen bu delikanlıların rahatsız hallerini izliyordu. Bu sırada pamuklu kumaştan yapılma perde bütün gücüyle, atmosferin bütün gücüyle havalanıyor ve bir şaklama, neredeyse bir el çırpma sesiyle geri düşüyordu. Fırtına yaklaştığında kapı ve pencerelerin kapanması gerektiği söylenir. Her koşulda cereyandan kaçınmak gerekir: Cereyanlar yıldırımı çeker, lanetli evlerdeki günahkâr ruhla kirletilmiş kızlar üzerine

ölümcül bir boşalmayı çeker, bu evlerden, panjurların arkasından aceleci bir gülümsemeyle bakan gecelikli kadınların bulunduğu şehrin anılarını aklından çıkaramayan kötü tıraş olmuş arabacıların ve toprak işçilerinin yüzünden, insanı yakıp geçen delici bakışlardan, Irène'in bakışlarından kurşuni bir ışık göz açıp kapayana kadar gelip geçer. Senin yaşadığın istekleri uzun süreden beri yaşayan bu işçiler avludan geçtiği sırada o yakıcı ağzını camın üzerine koymaktan kaçınması gerekir Irène'in. Bu öpücük işareti senin açık kalmış dudaklarının arasına fırtınanın yakıcı esintisini çeker tabii. Irène saçlarına dokunurken yıldırımın üzerinden akıp geçtiğini hayal eder. Yemek yiyen erkekler yığınının ortasında, gökyüzünden gelen tehditle kuzeye doğru ilerleyen, yabancı bir salonun kuytusunda gülerek konuşulanlara kulak kabartarak bekler. Bir sabun ve reçine kokusu yayılır nemli zeminden. Hayvanlar ahırlara çekilir: Dört bir yandan gelen yollar sürüle-

rin ayakları arasından çıkan yünsü bir tozla kaplanır. Ahırdaki kısrakların sevimli itiraz kişnemeleri duyulur. Endişeli köpekler kapının eşiğinde döner durur. Felçli dede konuşmak istediğini işaret eder. Biraz itip kararlar onu. Konuşmak ister, illa konuşmak ister, dehşetle ister. Can sıkar. Aslında on yıldan beri konuşamamaktadır. Konuşmak ister. Salyaları akar. Yüzüne ateş basan Irene'e bakar. Çiftliği kiralamış olan adamın Doğu'da askerliğini yapan oğlu Gaston şarkı söyleyerek odaya girer. Bütün gözler çarşafların durduğu kapısı aralık dolaba çevrilir. Tepelerin sarı toprağı yolcunun ayaklarına yapışmıştır. Dede parmağıyla Irene'i gösterir. Bu ihtiyar kaçığın da neyi vardır yine? Belli ki saçma sapan şeyler düşünmektedir. Bütün delikanlılar salondan geçip mutfağa gider. Pierre, Joseph, Prudent... Islak saç kokusu saçan halleriyle sakalaşmakta, birbirlerini dirsekleriyle dürtmekte, karılarına vurmaktadırlar. Gaston, Prudent'in taşaklarını sıkıştırır.

Kapışıklar biraz. Kararmış eski bir sabun parçası üzerine basıp kayarlar: Küfürler uçuşur. Bu ücra kentte ne denebilir ki! "İsa'nın orospusu" mesela ya da "Taşaklarımın bakiresi" Gülme Gaston, bu küfre gülme! Frengi hastalığına tutulalı çok olmuş. On beş gün daha bir şey anlamayacak belki. Kanında dolaşan mikrop, derisinin üzerinde tuhaf kırmızı çiçekler açmaya ve sinirlerinin bataklığında çatlaklar oluşturmaya çoktan hazır aslında. Yok bu acıma değil. Onu bütün gün aynı sandalyenin üzerinde boğulan, sessiz ama bir o kadar da geveze dedesine benzetecek hastalığa yakalanmış çoktan! Bu durum Nancy'de çok sıradan sayılıyor. Piyade eri olmasına rağmen, bir batakhanenin üst katındaki kirli mavi kötü bir odada, küçük bir gaz ocağı üzerinde, tuhaf bir biçimde koruma beklediği kırmızı permanganat tabletleri kaynatıyor. Kollarında bir yığın tabakla geçen annesinin yalvaran gözleri izinli gelen askeri daha da çileden çıkarıyor. Yere ayağı-

nı vurarak bağıyor: Tanrı'nın ç...! Yıldırımın sesi tanrının adını ve dinsiz delikanlının kahkahasını gizliyor. Yağmur gürültüyle camları dövüyor. Irène, dedesinin gözlerinde görüyor bir sonraki yıldırımı ve elleriyle kulaklarını kapıyor. Neden korkuyor? İlahi bir lanetlenmeden ya da çarpılmaktan mı? İçinde ağır ağır hamur yoğurmaya devam ettiği tekneye yaslanıyor.

"Yılların hesabını kaçırdım. İlk zamanlar, görüş alanımdaki kara takvimin yapraklarını koparan eli kollardım. Pazartesi, salı, bu insani ayrımları anlamıyordum aslında. Bedenim için günler o kadar çok benziyordu ki birbirine. Yılın kaçıncı gününde olduğumuzu takip etmek zayıflayan gözlerim için daha kolay bir iş olmaya başlamıştı. Duvardaki git gide büyüyen bu sayı ona vermek isteyeceğim değere ulaşmıyordu hiçbir zaman. Her ay, insanların başparmaklarından başlayarak

saymaya başladıkları sayının sınırı geri dönüşsüz bir biçimde aşmasını bekliyordum çılgınca. Sonra ne oldu? Koltuğumu hafifçe kenara ittiklerinden görüş alanım mı sınırlandı? Bilmiyorum ama bir daha takvimi görmez oldum. Sonunda günler aylar birbirine karıştı. Mevsimleri takip edebiliyordum ama yılların hesabını yitirmiştim.

"Sonsuza dek oturmaya başladığımda yirmi beş yaşındaydım. Kızımın çocuğunun beni kendisine aşkla bağlayacağı yaşa ulaştım artık. Dolayısıyla altmış yaşın üzerinde olmalıyım ama hareketsizliğimin ortasında bile kalbimdeki ateş sönmek bilmiyor. Başlangıçta, uzak da olsa bir iyileşme umudum vardı. Uzun yılların kötürüm halde geçişini seyrettim. Karımın bakışlarında benim için hala deli olduğunu, yani tam bir erkek olduğumu görmek için insanüstü bir çaba sarf ediyordum. Elini omzuma koyarak, parlak tatlı bir umutla "heyecanlanıyor, şuna bakın nasıl da

heyecanlanıyor" diyordu. İyi bir kanlanmanın beni hedefe ulaştıracağını yalnızca ben fark edebiliyordum. Karımsa orada saatlerce durarak huzurlu varlığını, tavsiyelerini benden esirgemiyor, yanımda, yanı başımda, öfke ve isteğin birbirine karıştığı yaşlarla dolu gözlerimi görmeden öylece duruyordu. Görüp görmediğini hiçbir zaman bilemedim aslında. Sessizlik ve endişe içindeki gözlerim bir heyecan hissetmek için çırpınıp duruyordu. Bir görüntüler gelgiti oluşuyor ve çok geçmeden dünyayla arama yerleşiyordu. Bedenler, bedenler, insanların bedenleri çevremde çember oluyor, çivilenmiş ellerim bu bedenlerin giysilerini, lanetli biçimlerinizi ortaya seren giysilerinizi parçalıyor, o baştan çıkarıcı teninizi yoluyordu. Sizin bembeyaz etlerinizde benimse gözlerimde, atıl bacaklarımın iki yanına çivilenmiş ellerim yüzünden bana yasaklanmış olan hazzın terk edemediğim kıyılarımda alt üst olmuş bedenimi çağıran ilahi ve tehditkar ölüme tövbe etmeden

kavuşmamı sağlayacak kırımızı yırtıklar bırakıyordu. Çivilenmiş ellerimin arasında tanrının nimeti olarak kabaran organım, bir kuyruk gibi kalkıyor ve sonra da sarsıla sarsıla iniyordu! Güzel bir sabah benim dindar eşim, gözlerim yabanıl bir kaygıyla ihanete başladığında, acıdan kıvranmama neden olan dualar okumaya başladı. Bazen kızımı ayaklarımın dibine oturtuyor ve ruhumun alt üst olmasına, içimden geçmekte olan dine aykırı düşünceler fırtınasına bir de ensest işkencesinin eklenmesine neden oluyordu. "Babanı asla unutmayacaksın Victoire'ciğim. Onun yaşadığı bu felaket karşısında gösterdiğim sabrı, ona nasıl baktığımı, nasıl sevdiğimi de unutmayacaksın tabii. Hastaların bir ayağı cennettedir. Bulutların arasında yüce tanrıyı gördükleri sonsuz bir istirahata katılır onlar. Günahkârların ruhu yavaş yavaş terk eder bedenlerini. Aniden ölemezler. Birdenbire karışamazlar meleklerle: Tanrının inayeti yükselen bir deniz gibi istila eder onları. Vic-

toire tatlım, babanın gözlerine iyi bak. Tanrısal mavinin ağır ağır yükseldiğini göreceksin." Ve Victoire gözlerini benimkilere dikiyordu. Masum çocuk gözlerinde belli belirsiz bir buğu görülüyordu. İçlerinde, yaprakların altında ilk menekşe çiçeklerinin kokularının hissedildiği anda geniş korulukların sırlarına benzer bir gizemin doğuşunu okuyordum. Sonra bakışlarım çocuğumun saf gözbebeklerinin kenarlarındaki sedef rengi tene kayıyordu: Geçerken bir an dudaklarında duraksıyordum. Dudaklarında az önce gizlice içtiği mürekkebin izi oluyordu. Daracık ensesi üzerinde yaşmağının altından boyun muskasının kordonu görülüyordu. İki küçük telaşlı el bazen dizlerime dokunuyordu.

"Hayır, karımın görüp görmediğini hiçbir zaman bilemedim. Bazı zamanlar aramızda bir titreşim oluştuğuna yemin edebilirdim. Evet ama ardından hiçbir şey gelmiyordu. Hayal mi görüyordum? Ona yakıştırmaya

çalıştığım aslında kendi içimdeki arzu muydu? O karşımda, bir ağırbaşlılık timsali olarak dolaşıyordu zira bu hali içinde bulunduğu duruma daha çok yakışıyordu. Ah! Zamansız başlanmış bu yas beni o kadar öfkeliyordu ki! Onu bir panayır cambazı gibi giydirmek, soymak, boyamak, yalnızca siyah ipek çoraplarla ortalığa salmak istedim! Tespih çekerek dualar mırıldanıyor ve ara sıra gelip alnımdan öpüyordu beni. Canavar! Ama bana ufaklığı getiriyordu. Yüzünde gizli bir işbirlikçilik ifadesi yakaladığıma inanıyor, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Duyularımı başka türlü hisler ele geçirdikçe Victoire'a gülümsemeye çaba gösteriyordum. O zaman yine bir taşkınlık hali geliyordu. Karım her zaman yakından bildiğim bu soğuk ses tonuyla konuşurdu. Olup bitenleri anlatırdı bana. Acımasız kadının alışkanlık haline getirdiği merhameti! Yine de bir öğleden sonra, ben hep aynı yerde dururken bir içki içirdi bana. Ağustos sıcağı

odayı iyice ele geçirmişti. Hava yüzünden haftalardır tek bir kapının çarptığını duymamıştım. Avluda bir tavuğun tüyleri yolunuyordu. Aniden geldi. Beklenmedik bir rüzgar. Yakın duran yüzlerimiz arasında hareketsiz bir kasırga. Bu ulaşılmaz kadının bozulmaya hazır, olgun güzelliğini gözümü bile kırpmadan seyrediyordum. Hafif nemli teninin muhteşem dokusu, esmer kokusu, tarifsiz sıcaklığı. Bana dokunmuyordu. Kıpırdamadan durdu. Anlamış mıydı? Gözlerini kapatarak uzaklaştığını hissettim. Kaskatı kesildi. Derin sessizlik. Bana öyle geldi. Bana öyle geldi. Başını çevirerek kaçtı. Her şey bittikten sonra basit bir hüznün, hem bende hem onda. Onda belki.

"Bu arada Victoire büyüyordu. Gözlerini benimkilerden kaçırır olmuştu. Gizlice oğlanları izliyordu. Önceleri benden sakınmıyordu yaptıklarını. Yanımdayken resimli kitaplar karıştırıyor ve bıyıkları yeni terlemiş bir deli-

kanlının resmine bakarak on beş dakika geçirdiği oluyordu. Bir gün, tam karşımda, pencerenin tam kenarında oturuyordu. Dikiş diktiği sırada dışarıda gördüğü bir şeyle bir an işine ara verdi. İğne havada, ağzı açık öylece kalakaldı. Yuvarlak hatlarıyla kolunu görüyordum. Gün ışığında gerdanı titriyordu. Ekoseli elbisesinin altındaki bedenini hissedebiliyordum: Daha yeni biçimlenmiş, bilinçsiz, neredeyse kör bir beden. Bu çocuksu gerdanın sertleşeceğini, kaskatı kesileceğini biliyordum. Boynunu büktü, dudakları titredi. Sonra heyecanının bastırıp işine geri döndü. Victoire, yüzünde koca masum bir ifade, uşaklardan biri pantolonunun düğmelerini ilikleyerek salona girdiğinde kafasını kaldırmadı bile. Arkamda mutfakların kapısı kapandığında, Victoire'ın gözleri ağır ağır elindeki kumaştan kalktı ve odanın derinliklerine yönelirken yarı yolda benimkilerle karşılaştı. İşte o gün kendi kızım benden nefret etmeye başladı.

"Bir hile yeniden alevlenebilen, yeterince sndrlememiş istekleri tek canlandiran Victoire ve annesi sayılmazdı. Yalnızca varlıklarıyla bile beni çılgına eviren hizmetçi kızlar vardı. Yeni gelenler benden sakınıyordu. Ama alıştıkça umursamaz oluyorlardı. Henüz çok genç olduğum zamanlarda bile, bazıları cinsel gücümü koruduğumu fark edince şaşkına dönüyordu. Yalnızca bakışlarıyla baştan ıktıklarım oldu. Böyle durumlarda ya endişeye kapılıp kaçıyor ya da kahkahayı basıyorlardı. Bir, evet bir seferinde, neler yaşamakta olduğumu fark etti bir tane-si. Ağır, koca elleriyle ağır iri yarı bir kızdı bu. Bulaşıkçı. Salonda kimse olmadığında, tek söz etmeden gelip önüme dikiliyordu. Gün ışıgımı kesiyordu. ylece duruyor ve zamanın geçmesine izin veriyordu. Sonra bacaklarını iyice açıyordu. Günde iki üç kez geliyordu böyle. nce odanın dört bir köşe-sine şöyle bir göz gezdiriyor, eliyle saçlarını düzeltiyordu. Çiftlikte kaldığı altı ay boyunca

bana parmağının ucuyla bile dokunmadı. Musonlar zamanı bir sabah, herkes tarladayken her zamanki gibi içeri girdi ve gelip önümde durdu. Ama onu tedirgin eden bir şeyler vardı. Başını hayır, der gibi iki yana sallıyordu. Kendi kendiyile mücadele ettiği belliydi. Aniden eteğini kaldırdı ve tepeciğini gösterdi. Açık kestane rengi tüyleriyle, bombeli güzel bir organdı. Kurdelelerle tutturulmuş gri pamuklu çoraplar giymişti. Eteğini bıraktı ve kendi kendine konuşarak çıktı: "Sütü nereye koyduğuma bakmam lazım." Üç gün sonra, çiftlikten ayrılıyordu. Bir mektup almıştı.

"Her ilkbaharda çiftlik arkadaşları arasında tutku dolu ilişkiler kurulmasını izlerdim. Ne genç kızlar ne de delikanlılar benden rahatsız oluyordu. İlişkilerini, birbirlerini aldatışlarını, kötü alışkanlıklarını biliyordum. Oturduğum köşeden çiftlerin oluşumunu, bozulan çiftlerin ardından yenilerinin kurulması-

nı, bazen merak uyandırıcı üçlülerin, karmaşık ilişkilerin gidişatını izliyordum. Benim varlığıma aldırıyorlardı: "İhtiyar mı? Bir şey söylemez, söyleyemez" Benim yanımda kırıstıran aşıklar bile vardı. Kırıstırmak? Gaston'un babası uzun yıllar boyu onu farklı kadınlarla sevişirken görmem için özel bir çaba sarf etmişti açık açık. Temiz hava almak ister gibi pencereye yaklaşırdı. Hatta bazen piposunu tüttürmeye koyulurdu. O sırada yere diz çökmüş olan kadın bana bakarak oynardı adamın organıyla. Bana bakmaya utananlar da olurdu. Adamsa avluyu seyrederdi. Bazen bağırarak birilerine bir şeyler söylerdi. Bu durumda kadın korkardı. Adam ona bir diz darbesi indirirdi.

"Erkeklerle kadınları birlikte görmekten keyif alıyordum. Bunun sakatlığım sayesinde yaşayabildiğimi düşünüyordum. Gördüklerim fazlasıyla tahrik ediyordu beni. Bazı sahnelerle düşündüğümden de öte noktala-

ra sürükleniyordum. Bazen derin bir utanca kapılıyordum. Ama bu utanma halini de git gide daha çok sevmeye başlamıştım. Felç olduğum ilk zamanlarda utanç duymama neden olan konular en çok sevdiklerimdi artık. Erkeklerin gözlerinin içine bakıyor, hizmetçilere, kızıma arzu duymalarını istiyordum. Bir memenin ortaya çıkmasının yapacağı etkiyi görmek için soyuyordum onları. Bir omuz görüntüsü işlerinden alamazdı, almamalıydı onları.

"Bir kış karım kendi yas giysileri içinde öldü gitti. Beni ölü bedeninin yanına götürdüler. Dudakları kilitliydi. Sırrını da beraberinde götürüyordu. Benimkini haykırmak istedim. İnatçı yüzüme işkence ediyordum. İnsanlar birbirlerini dirsekleriyle dürterek: "Yazık zavallı adam. Karısı ona o kadar iyi davranıyordu ki!" diyorlardı. Bu durum hayatımı kolaylaştırıyordu. Victoire annesinin numaralarına kanmış görünmüyordu. Çiftçilerin kendi

aralarında yaptıkları benimle ilgili şakalara gülüyordu. Bense düşünüyordum: Benimle uğraşacağınıza şu kızla ilgilenin. Mayıs ayına doğru, belki nisan belki mayısta, çiftliği kiralayan adam tekrar pencereye çıktı. Bu kez ayaklarının dibindeki Victoire'dı. Victoire bana büyük bir darbe indirdiğini düşünüyor, hain hain gülüyordu. Gözümü kaçırmadan bakıyordum ona: Bir zamanlar saf olan o gözlerde artık gelişip serpilmiş olan bedenini görüyordum. Boynundaki muska duruyordu hala. Sahne defalarca tekrarlandı. Victoire'ın öfke sandığı özel tuhaf bir haz yaşıyordum. Bir seferinde ayağa kalkıp çok yakınımdan geçmiş, geçerken de dudaklarındaki çatlakları göstermişti.

"Buradaki her şey ona kaldıktan sonra, Victoire, kızım Victoire evlendi. Sevgilileri oldu, çocukları oldu. Ama bana olan nefretini peşinden sürüklemekten vazgeçmedi. Ve ben de bu nefretten tahmin edemeyeceği bir haz

aldım. Victoire'ı seviyordum. Hayatta ondan başka kimseyi sevmedim. Yemin ederim. Beraber olduğu her erkeğin kollarında gösterdi kendini bana. Eksiksiz hepsini gördüm sanıyorum. Hizmetçi kadınlarla bile gördüm onu. Gerçek, sağlam bir kadına dönüştü sonunda. Biraz yıprandı. Kırkına geldi. O benim kızım. Kesişen bakışlarımızın ardında uzun bir öykü var. Onun inatçı nefretini seviyor ve her gün yakından şahit oluyorum. Bana ettiğı her sözle kendisine ihanet edişini, aşağılayışını seviyorum. Erkekleri aldatıyor. Bir zamanlar birlikte olduğu o çiftlik kiracısı her zaman elinin altında. Adam da evlendi. Kızımın ayaklarının dibinde uyuyan bir köpek gibi sürdürüyor yaşamını. Bir kadın efendi! Ah! Annesi de böyle olsaydı keşke.

"İşte en az kırk yılımı bu tutkuların ortasında yaşadım. Beni evrenden ayıran köprüyü yıkmalar da aşındırdı bunlar. Kötürümlerin koltuğunun çevresini aslında anlaşılamamak-

tan ibaret bir merhamet sarıyor. Aptal seyirciler, hiçbir şey anlamadınız. Dünyanın bütün altınlarını verseler vazgeçmezdim yerimden. Erkeklerle özgü çocuksu düşünceleri bir kenara bırakırsak, bütün zamanımı şehvete vakfettim. İndirgenen duyularım uç noktalar da duyarlılaştı ve bu saflık içinde tanıdım hazzı. Yaşlanma fazla etkilemedi bedenimi. Saçlarım beyazladıysa da, her gece insanı kırış kırış teniyle sömüren bir kadının yatağında tüketmek zorunda kalmadım günlerimi. Aslında esaret gibi görünen varlığım da, gerçek bir özgürlük vardı. Yürüme, konuşma gücüne sahip olduğum zamanlarda, başkalarını hesaba katmak zorundaydım. Düşünmeye bile cesaret edemiyordum, her şey suç görünüyordu bana. Kendimi sınırlıyordum. Bana sorulan sorulara cevap verirken tereddüt ediyordum. Büyük bir adaletsizlik kolaylaştırdı hayatımı. Bugün artık başıma gelebilecek bir felaket, beni şaşırtacak bir olay düşünemiyorum. Böylece kendi kendimi eğ-

lendirmeyi, başkalarını eğlendirmeyi öğrendim. Ölümü düşünmüyorum. Konuşmamak kendinden sıkılmamaktan daha güç değil. Üstelik artık konuşamam. Zaman zaman herkes gibi bir canlı olma konusunda şiddetli bir isteğe kapıldığım oldu. Bunlar mutluluğumu daha da hissettiren kısa kriz anlarıydı. Başıma daha kötü ne gelebilirdi? Çiftliğin yanması mı? Bedenimin neredeyse hiçbir yeri acı çekemezdi artık. Yine de güzel bir gösteri olurdu doğrusu. Biraz da çiftlikteki erkeklerin, kadınların, Victoire'ın, kızı Irene'in içgüdüsel davranışlarını görmek için isterdim yangını. Yarı çıplak bir halde, hayatlarında olmadığı kadar büyük bir telaşla ve hissetmedikleri kadar yoğun duygularla, saçları başı dağınık, yarı çıplak koşuşturan bu insan topluluğunun beklenmedik anlarda söyledikleri büyüleyici sözlerle süslenmiş bu tablonun ortasında ölüp gitmek isterdim. Sakatlık karşısında gülen genç insanlar, acı alaylarının hafif gürültüsünün duyarlılığını yitir-

miş etimin derinlerinde nasıl bir ürpertiye neden olduğunu, nasıl derinden bir hazza yol açtığını bilebilseydiniz keşke. Ah! Gülün, tekrar gülün yirmi yaşındaki güzel bedenli alıklar! Sizi dinlerken hissettiğim haz nede- niyle bile desteklerim sizi. Tekrar, tekrar, tekrar gülün bana rica ediyorum, kıpkırmızı kesilene, soluksuz kalana, katılana kadar gülün. İşte. İşte. Derileri nasıl da geriliyor. Öf- kelendiğimi sanıyorlar, içten içe nefret etme- ye başlıyorlar benden. Pis ihtiyar, diye düşü- nüyorlar, kendi salyaları içinde kokuşmasa, dünyanın dönmesini bile engellerdi. Küfür ediyorlar bana: Bakın bu tehlikeli. Victoi- re'ın, Bayan Victoire'ın bunu kabul etmeye- ceğini biliyorlar. En cesurları itip kakıyor be- ni. Ne yazık ki fazla da kötü davranmaya ce- saret edemiyorlar. Bir an gelecek dövecekler beni biliyorum. Ama hayır. En azından bu- gün değil. Bir zamanlar herkesten güzel, herkesten güçlü ve zeki bir adamdım. Eği- timli bir insandım ben, aptal hödükler! Beni

de sevenler oldu. O zaman olsa siz de selam verirdiniz bana. Şehirde yaşıyordum. Çözumsuz problemlerle boğuşuyordum. Konuşabilsem daha neler anlatırdım neler. Ama, frengiye dua edin! İstesem de konuşamıyorum artık. Kırk yıldan beri burada oturanın aslında kim olduğunu tahmin bile edemeyeceksiniz. Zayıflıkla ilgili nasıl bir önyargıdır sizinki? Neden hakaret ediyorsunuz bana? Hayatım başımı döndürüyor. Beni ele geçiren sonsuz hazlarla pantolonumu ıslattığımı hissediyorum: Dövün beni, diyorum size, belki de İskender ya da Julius Caesar'dan daha iyi bir şeyim ben aslında!"

Balıklar, balıklar, benim, ben sesleniyorum size: sudaki güzel coşkulu eller. Balıklar, mitolojiye benziyorsunuz siz. Aşklarınız mükemmel, coşkularınız tanımsız. Dişilerinize yaklaşılmıyorsunuz. Işıltılı suların gölgesinde, sessiz anonim bir coşkuyla, gizemli bir emanet düşüncesiyle, sizi bir ip gibi izleyen to-

humunuzun düşüncesiyle heyecanlanıyorsunuz ancak. Balıklar, aşk mektupları yazmıyorsunuz birbirinize. Kendi zarafetinizde buluyorsunuz arzularınızı. Her iki cinsin de esnek mastürbasyon ustaları olduğu balıklar, duyularınızın sarhoşluğu karşısında eğiliyorum. Keşke benim de böyle kendi başımın çaresine bakabilme gücüm olsaydı. Ne çok suç engellenir, ne çok dram içinden çıktığı çukura gömülürdü. Şeffaf esrimeleriniz, nasıl da imreniyorum sizlere. Derinliklerin saygıdeğer kutsal yaratıkları, su yalnız bedenleriniz çevresinde titreşir ve kıyılarda kıpırtıların ezgisini dinletirken, akışkan varlıklarınızdan dallanıp budaklanan şehvetin güzel deniz bitkisinin olduğu ruhlarınızı düşünüyorum bir an ve kendime çekiliyor, titriyorum. Balıklar, balıklar, hazzın çabucak siliniveren görüntüleri, istemsiz kirlenmelerin saf sembolleri, sıcak hava balonlarına benzeyen balıklar sizi seviyorum ve yardıma çağırıyorum. Tutkularınızın yükünü, düşün-

sel büyüklüğünüzün işaretini ardınızda açtığınız çukurlara gömün.

Balıklar balıklar balıklar balıklar
Ama insan da bazen sevişir.

Sevgililerin gözleri, çift arasında, dikkatin yoğunlaştığı ve kişiliklerin birbiri içine geçtiği sınırlı bir alan oluşturur. Bu sınırlar dahilinde, arzuların ışığı cinsel coşkunun kırmızısından bilincin eflatununa doğru ayrışırken duyarlılık mucizesi hissettirmeden gelişir. O zaman, o zaman... neyse acele etmeyelim.

Okuyucu -geçen hafta bir periskop aracılığıyla, seni insan ruhunun kendine özgü coşkularından birini bahane ederek kapattıkları hücrenin dibinden, şehvet ihtiyacını zarar görmeden tatmin etme sanatına ilişkin hüznünlü bir günlük deneyim içine hapsedildiğinde sefahat ve kötü beslenmenin nelere yol açabileceğini gören sen ya da beklenen

tam olarak da sen olmadığına göre başka birinin merhamete kapılması umuduyla önceden allayıp pulladıkları bu soluk yüzlü kenar mahalleden oldukça kısa bir sahneye tanıklık etme hakkını çok pahalıya ödeyen seni şimdilik yalnızca Irène'in odasına, evet Irène'in seviştiği odaya sokuyorum. Onun çıplak halini bile çok iyi biliyorum. Memeleri bence biraz fazla uzun. Adam bana sırtını dönüyor: Kim olduğunu anlayamıyorum. Bu vücudu daha önce de gördüm. Belki de bir giysinin içindeydi. Ben erkekleri ve hatta kadınları giysilerinden tanıyorum. Çıplak bir adamın sakalı varsa, İsa'yı gördüğümü sanıyorum. Ama Irène'in üzerine çıkmış bacaklarını ayırır, bütün kabalığıyla üzerine binerken gördüğüm adam doğrulduğunda, birbirlerinden ayrılmakta tereddüt eden dört meme görüyorum. Çene kemiklerinin yanal hareketlerinden görebildiğim kadarıyla iyi tıraş olmuş halde olduğunu söyleyebilirim. En azından bir posbıyık ya da Amerikan bıyığı

yok. Sol kolundan destek alırken, sağ eliyle Irène'in belini tutuyor. Ona fena halde aşık gibi görünüyor. Beni iyice hissedebiliyor musun diye mırıldanıyor. Önceleri ürkek davranır, kendini frenlerken sonraları rahatlıyor, işi sürükleyen, abartan o oluyor. İşte iyice coşuyorlar.

Dişiyi itidale çağırmak erkek rolündekine düşüyor. Dur o kadar da sert değil. Dişi daha fazla zevk almak istemiyor ya da hissettiği, onu acele ettiren ve hakim olmaya çabaladığı hazzı hemen yaşamak için sabırsızlanıyor. Hazzın ardında silik bir hatıra, bir pişmanlık yansıması ve buna kaynak olan arzu. Okuyucu, sen de sevişeceğin zaman ağırdan almayı dene. Ama Irène onun bu halini anlamak istemiyor. Belinden tuttuğu gibi kendine çekiyor. Kemer gibi bükülerek kalçasıyla ve karnıyla daireler çiziyor, hareketsiz kalan erkeğin organına yapışıyor. Adam muhteşem bir hareketle geri çekiliyor ve seviştiği

kadına ona olan isteğinin sönmediğini gösteriyor: Çırpınıp duran aralıktan, ateş gibi yanan o koca organını çıkarıyor. Hızını alamadığından tekrar dikiliyor ve hassas ucu, onu takip eden küçük ininin girişini sürtünerek terk ederken titriyor. Gerilen taşakları gevşek gevşek kadınlık organının üzerine vuruyor. Genç burjuva emekçi işçi ve sen, bu Cumhuriyet'in yüksek görevlisi, Irene'in cinsel organına bir göz atmanıza izin veriyorum.

Irène'in muhteşem cinsel organına!

Ne küçük ne büyük! Adına layık olan bir erkek olarak arzularının karşılığını burada buluyorsun nihayet. Korkma yüzünü buraya yaklaştırmaktan. Daha şimdiden dilin, o geveze dilin bu büyük haz ve hayal mekanında, bu ateşli içavlude, bu sedefli sınırlarda, kötümserliğin güzel imajında yerinde duramaz oluyor. Ey o aralık, o nemli ve yumuşak aralık, baş döndürücü dipsiz boşluk.

Çocukluklarındaki seyahatlerden dönerken kaybettikleri makineleri artık kullanılmaz olan gemiler işte bu dümen suyunda çekiyorlar umutsuzluğun yelkenini kader direğine. Kıvrır kıvrır tüyler arasından görünen et ne kadar da güzel: Aşkla çok güzel paylaşılan bu örtülerin altında, aşık tenler saf, köpüksü, sütsü görünür. Ve kıvrımlar birleştiğinde önce kalın dudaklar aralanır. O güzel dudaklarınızla ağzınız uyuyan birinin üzerine eğilen bir yüze benzer. Yatay değildir sanki. Dünyanın bütün ağızlarına paralel durur. Ama ince ve uzundur. Onu sessiz yakalayan konuşkan dudaklar için büyük önem taşır. Öpücöklere yeni ve korkunç bir anlam, sonsuza dek baştan çıkaracak bir anlam vermeyi bilir.

Kadınlık organının kabarmasını görmeyi nasıl da seviyorum.

Nasıl da gözlerimize doğru atılıyor, nasıl da

kabarıyor, İda Dağı'nın ağaçları üzerindeki üç çıplak tanrıça gibi sınırlarını belirlediği bölgedeki tüylerle birlikte, nasıl da çekici ve çarpıcı bir hal alıyor, nasıl da iki uyluktan farksız hale geliyor. Dokunun, evet evet dokunun: Ellerinizi başka ne işe yarar? Bu şehvetli gülümseyişe dokunun. Parmaklarınızla sınırlarını çizsin bu hayranlık uyandırıcı boşluğun. İşte oraya, iki hareketsiz avuç içinizi, tepedeki, benim yüce kilisemdeki kutsal kemeri taşıyan en güzel, en sert noktaya doğru birleşen bu kavisleri hisseden parmaklarınızın oraya dokunun. Sonra bir daha hareket etmeyin. Öylece kalın. Şimdi okşamayı bilen iki baş parmağınızla bu bezgin çocuğun iyi niyetinden faydalanın. Okşamayı bilen iki baş parmağınızla bastırın ve okşamayı bilen iki baş parmağınızla tatlılıkla ayırın bu güzel dudakları. Ve şimdi selam sana gülün sarayı, soluk mücevher kutusu, aşkın ağır hazzıyla kısmi yıkıma uğramış tapınak, bir an için bütün genişliğiyle ortaya

çıkan vulva. Gözlerinizi kapattığınızda, tan vaktinin saten rengi altında yaz renkleri.

Büyük dudakların kız kardeşleri olan küçük dudakların, onlara bir eldiven gibi oturan nemflerin adıyla kutsanmış olmaları boşuna değil; ne tesadüf ne de önceden tasarlanmış bir durum, ama hazla, teslimiyetle, varlığın artık tutulamayan meninin ortasında yitip gitmesiyle aynı olan bir MUTLULUK. Süs havuzlarının kıyısındaki, ışıldayan suların ortasındaki periler bunlar; açık kiraz pembesi renkleriyle gölgelerde dalgalanan, rüzgara göre değişen, Irene'de zarif bir git-gele neden olan ve binlerce başkasında binlerce kesilmiş, yırtılmış aşk dantelleri etkisi yaratan, hazzın bir düğümünde buluşulan nemfler ve üzerine yerleşenlerin bakışlarıyla titreyen o tapılası, her türlü değişimini hemen hissettiğim gonca. Gökyüzünün arınmasıyla gövdeler daha da beyazlaşıyor. Dokunalım bu yangın alarmına. Arzularımın ufkunda tenim

üzerine hafif bir ter ışıldıyor çoktan. Kumların ötesinde kasılma kervanları beliriyor hemen. Paslı çivilerle kapatılmış sandıklarda, barut ve daha nice eşyalar taşıyan bu yolcular kara dogların sınırını çizen uzun su yolları ve sekilerin kentlerinden beri yürüyor Dağları aşmışlar. Bakın mantoları delik deşik. Yolcular, yolcular, o tatlı yorgunluğunuz geceye benziyor. Eşyaları taşıyan develer arkalarından geliyor. Kılavuz sopasını sallıyor ve samyeli topraktan yükseliyor. Irène birden kasırgayı hatırlıyor. Bir serap beliriyor ve o güzel çeşmeler... Serap karşı konulmaz rüzgarda çırılçıplak görülüyor. Güzel serap bir şahmerdan sanki. Güzel serap insanın özüne sesleniyor. Güzel serap pınarlar ve özsuları akan meyvelerle dolu. Yolcular dudaklarını sürmek için deli oluyor. Irène denizin üzerinde bir köprüye benziyor. Yüz gündür bir şey içmedim ama bu iç çekişler susuzluğumu gideriyor. Han, han. Irène sevgilisini çağırıyor. Sevgilisinin daha uzaktayken

sertleşiyor organı. Uçurumun üzerinde duran bir tanrıya benziyor. Irène kıpırdanıyor, sevgilisi kaçıyor, Irène kıpırdanıyor, sevgilisi ona yöneliyor. Han. Serap yüksek palmyeleriyle yere doğru eğiliyor. Yolcuların abaları kum tepelerinin içinde yüzüyor. Irène'in nefesi tıkanıyor. Sevgilisi hayranlıkla seyrediyor. Irène'in cinsel organının rengi onu beklerken soluyor. Ufuktan bir gazel gölgesi geçiyor hayal meyal...

Cehennemlik lanetlilerin hepsi baştan çıkar-ken, Irène boşalıyor.

Ormanların ön cephesindeki yapraklar, sapa- ları özsularını dolaştırmayı unuttuğunda, ye- şil örtülerini kaybetti. Rüzgara merhaba di- yen bu el, günün ihtişamından çaldığı altın- ların üzerine kapanıyor cimrilikle. Tozların küçük sığınağından kıyıya vurmaya hazır kuru yapraklar evrende, yeşilliklerden acı ve pişmanlık içermeyen son bir görüntü yaratı-

yor Damarlı iskeletler, sonbahar renkleri ardında gizli duran sağduyunuzu çıkarın ortaya. Yapraklar dünyasını düşünüyorum. Kendimi göstermeyi sevdiğim bir varlık için yeterince eğlence var burada belki de. Sonbaharın sonunda airta kalanlar bitkiler hükümdarlığının iskeleti üzerinde rüzgarla savrulmaya devam ediyor. Bir çocuğun eli böyle değil. Bir zamanlar bu yapraklar kadar heyecan verici olan, sırayla bir Tanrı bir insan rolünde kendini gösteren duygusal doktorların yürek burkan veremlilere yaptıkları gibi önceden bildirilen ölümle birlikte gelen bir düşünüş bu elin düşünüşü. Ölüm histerisinin paylaşıldığı kalabalık mekanlara alışmış bir rahibin eli değil söz konusu olan; ne deniz kıyısındaki bir dükkanda, denizcilere özgü sabırsızlık ve esriklikle bekleyen bir el ne de toprakla çalışan bir insan eli. Dallardan çok, sonlarını hazırlayan ölümcül rüzgarın sürüklediği bütün yapraklar, antoloji şairlerini sayıklatacak olan bu eller, hücrelerdeki suçlu-

ların parmak izlerini taşıyan bu eller aniden trenlerin kapısında beliriyor ve yüksek duvarlara atılan şiddetli bir yumruk kanlı geceye öldürülen ellerin sonbaharını yayıyor. Sıra sizde hüznü şiiirler yazan ozanlar. Birlikteyken mükemmel bir cinayet ve vurgun aracı olan, henüz dumanı tüten bu kalıntılardan, insanın boyun eğdiği bu noktada, sıkıştırıldığı ve dehşet içinde olduğu bu anda, bir şeylerin ayırt edilemez olduğu bir ekim ayında yaratın o fantastik ülkeyi. Ve bu problemi, metaforun ateşli saçlarıyla birlikte ele alarak, sonbaharın ve kızıl mucizelerinin, ormanın metabolizmasıyla birlikte, süngersi parmaklarıyla yüreğindeki ağır ve korkunç dönüşümleri ifade eden kişiye bir görüntü olarak sunun. Bu yaralanmış orman kendi perspektiflerini terk etsin: Tek söz söylemeden muhbir ellerin demir kısılcasına uçtuğunda kendi sessiz acılarını tanıyacağı bir alan açıyorum ona. Nostaljisini yalnızca kendisine ait bu karanlıkların trajedisine uyarlamaktan

bitkin düşerse, Analoji'nin koridorlarında kaybolur. Bütün kapıların kendi numarasının yankısını taşıdığı bu otelde bana bir kez daha teşekkür edecektir. Onu sonbaharın sıradan ve yürek burkan sembollerinden kurtarmış olacağım zira. O kopmuş ve parçalanmış elden aldım, benimle birlikte kargaşanın yasak sahanlığına kadar sürükledim onu. Katilin o el mi, yaprak mı olduğunu bilmiyor artık. Korkunç migren ağrılarıyla sürüklendiği ideal kasırganın insan yansımasını arıyor. Neden şikayet etsin? Ayrıntıları okuyamıyor, görüntüler ve labirentlerinin kargaşasına isyan ediyor. Aslında basit ve kolay. Geometriyi uzayda temsil etmeyi asla başaramamışken, aklında nasıl yolunu şaşırmazın? Yaprakların düşüşüne sarılıyor. Peki ben, bu kıvılcımlar silsilesinin onun için ne anlama geldiğini biliyor muyum? Bu ölümler topluluğu karşısında kasılıp kalmış olan yumruğunun düşünce rüzgarından geçişine bakın. Bu kadavralar ne anlama geliyor peki? Yaşamın

yılların birbirini izleyişiyle karşılaştırılması saçmalığı, yerçekimi yasalarının aksine, yere dokunmaktan uzak zavallı ayaklarının hafifçe bulutlara döndüğü bu şaşırtıcı ve grotesk tabloyu açıklamaya yetmez. Ceplerindekiler dökülür ve orada hala, ağalarınkinden daha özel bir sonbahar, iyice yıpranmış küçük bir kurşunkalem, kağıt parçaları, beş kuruşluk bir demir para, umursamaz mektuplar, kış giysilerinden kalıntılar, ah ah dalgacı adam, onun kefeninden, bir parça kurdeleden, bir iğneden söz etmiyordum. Yakınlarının sonbaharını düşün dostum, görüntüler tünelinde, anlayamamak yüzünden sıkışıp kalmışken seni ele veren ceplerini hatırla. Ters yüz edip kapıcıya gönderiyorsun, ama çok geç, kalbin kaçıp gidiyor, ormandaki ağaçlardan kopup düşün kalbin... Peki annesinden gelenin ortasında oynamak için kemikler isteyen ocuk nereye gitti?

Bir yaşam nasıl da değişiyor! Yıllar hızla ge-

çip gidiyor ve insanı, onca gidip gelmeler ve dönüşümlerden sonra, küçük manevi benzerlikler, kendisini hatırlamasına neden durumlar silsilesiyle, kendi kendisinin mutlak benzeri halinde bırakıyor. İnsanın hayatta bir kez sevdiği gerçek mi? Buna gerçekten inanan insanlar tanıdım. Ben de inandım zaman zaman. Şimdiyse, bu insanlık dışı düşünceye şiddetle karşı çıkıyorum. Aşk benim için öylesine önemli ki! Geriye yalnızca sevdiğilerim kaldı. Her şeyi katlanılır kılan hep onlar. Onlar sayesinde elimi ayağımı çekebiliyorum dünyadan ve çok da memnunum hayatımdan.

Benim için bir hayal, karanlık sularda gerçek bir serap haline dönüşen tek bir kişi vardı yıllar önce: Irène. Diğer görüntü, canlı olanın görüntüsünü onunla birlikte silmeye çalışmıştım ama gerçekten kaybolmuş muydu? Sonsuzluğun bedelini sık hisseden biri için, bunu düşünmek pek kolay değildi. Yok ol-

muştı. Yok olmuştu. Olağanüstü güzellikte bir kadına deli gibi aşık olmuştum. Taşların gerçekliği kadar inandığım bir kadına. Beni sevdiğine inandığım bir kadına. Onun köpeği olmuştum. Benim tarzım da buydu. Bu sırada anlaşılmaz bir şey oldu, birbirimize söylemediğimiz bir düşünce gibi bir şey. Bazı bakışların ardında tuhaf bir şeyler olduğunu açıkça kavramaya başlamadan önce o korkunç tatil zamanı geldi. Yaz aylarında aynı yerde kalmamız mümkün değildi. Bunun binbir nedeni vardı. Ülkeler arası sınırlar, demiryolları gibi birçok zorluğun onunla arama neredeyse yazının aşamayacağı engeller koyduğu bir yalnızlığa gömülüyordum. Zaten engellere de gerek yoktu. Üç ay boyunca iki çok kısa mektup aldım. İki mektup. Beni anlamak için bu mektupları bilmek gerek.

Gereksiz yere üzerime titremeye başlayan dostların evine sığınmıştım. Postacının her geçişi beni gece çökene kadar dağılmayan

bir donukluğun içine atıyordu. Akşam iki üç bardak içkiyle geçiyordu. Ah! Bir yaz vaktiydi. Beklemeyle geçen bir yaz. Sevdiğimi beklemekle. Hayır ondan söz etmeyi başarmayacağım henüz. Paris'teki parkta bir kez daha gördüm onu sonraları. Dizlerinin üzerinde onun için yazdığım kaygan sayfalar vardı. Bir ilkbahardı. Bir kahvenin arkasında, demir bir sandalyedeydi. Bende ondan geriye ne kaldığını bilmek istiyorsa mutlu olabilir: Olağanüstü bir can çekişme duygusu kaldı bana. Ona teşekkür borçluyum! Böylece bu hikâye sona erdi.

Bu güney taşrasında, C... 'de hiçbir eğlence olanağı yoktu. Kasaba ve çakıl taşına döndüğüm büyüleyici bir akıntı. Kullanımına sundukları küçücük dairede, bir kez daha ilacıma sığındım. Sabahtan akşama kadar yazıyordum. Bazen hayaletler görüyordum. Eski-lerden gelen hayaletler. Bir gün Irène'i düşünmeye koyuldum ve toplumsal bir düşün-

ce, durum ve koşulları tanımlayan bir düşünce düştü aklıma birden.

Sonra, belki de cesaretimi yitirdiğimden, bir daha hiç görmedim onu.

Büyüdüğü çiftlikten aklında uzun süre kalan bir ayrıntı olmamıştı. Irène bütün o binalar arasında yalnızca kendi kullandıkları binayı biliyor, mozaiklerle süslü duvarların simgelediğı eşitsizliğı, tavanlardaki kirişlerin rengindeki değışiklikleri tanıyordu. Kendi bedeniy-le aşırı ilgilenenler nasılsa o da, kaza geçir-me kaygısıyla, alçı, ahşap, tuğlayla ilgilenme alışkanlığı geliştirmişti. Bu evle bedeniymiş-çesine bir ilişki kurdu. Kokuları içine işledi. Mevsimleri, panjurların açılması, hasadın yığılmasıyla birlikte çiftlikle aynı biçimde hissetti. Yılın bu sonsuz çeşitliliğini, yabanıl bir kösnüllüğün alevlenmesini seviyordu. İyi bağlanmadığından sık sık kaçan kara ve tüy-süz dişi köpek gibi ihanet ediyor, sonra aceleyle geri dönüyordu.

Reddetmeyi asla bilmiyordu. Başkalarını sevmiyordu. Başkalarını asla sevmedi. Çocukluktan beri erkeklerin düşman olduğuna inandı. Bazen onları unutuyor ve hiçbir şey yapmıyordu. Uyanması için bir neden yokmuş gibi görünüyordu. Uykusu da dünyanın en derin uykusuydu. Ağır, şiddetli. Bir o kadar da yüce ve gururlu. İsteksizce içine düşülmüş. Annesi onu sarstığında çok kötü bir bakışı vardı. Erkekleri çok fazla düşünüyordu. Diğer tüm hazlarında olduğu gibi. Onların gücüne kuvvetine ve güzelliğine karşı duyarlıydı. Bedenini heder etmek istemediğinden çok kolay bir kız olmamıştı ama kaygısı erdem değildi. Herkesle yattığı düşünülüyordu. Ama yanılıyorlardı. Arzu nesnesini uzun süre hayal ediyordu önce. Kendini öyle aniden teslim etmiyordu. Fantezi zevki çok azdı onda. Bir erkeği, sel suları gibi ele geçiriyor, iyice içine sızıyordu.

On dört yaşındayken bir ırgatla beraber ol-

du. Sonra hemen içten kovdurdu adamı. Aşkı dişi bir kpeğinkine benzerdi. Sevgililerine karşı duygusal değildi. Seğtiği adamın onu tatmin etmesi gerekiyordu. Sonra iyi akşamlar. Daha ötesini istediği tek kişi ıktı. Güzel, sevimli ve krpeydi. Ve sevişebileceği mesafedeydi. Adam da ona kayıtsız kalmadı. Geri ekilmedi. Yorulmak nedir bilmiyordu. Adamda küçük tatlı bir ter damlası oluştuğunda, isteği yeniden depreşiyor, yeniden coşuyordu. şehvet onun için küçük önemsiz bir olay değildi. Paylaşmayı biliyordu. Aldatmacaya başvurmayı bilmediğini iddia ediyordu. oğunluğu beter alışkanlıklara sahip olan rahiplerin bile iğrenmesine neden oluyordu ama şerefini tehlikeye sokması söz konusu değildi. İnsanlar konuşmayı sevse de, susmaktan başka çareleri yoktu. Annesi ağızlarını kapamayı hep bilirdi. Ona teslim olanlar -çünkü o asla ele geçirilemez, ancak kendi istediğinde sevişirdi onun önünde her zaman gözlerini yere indirmişti. Dudak-

ları biraz dolgundu. Başı hep başka yöne dönük olduğundan, yarı profilden görürdü insanlar onu. Başkalarını fark etmiyor gibi görünürdü. Sonra aniden bakışlarını bir av hayvanı gibi karşısındakinin gözlerinin içine dikiyordu. Pek konuşkan değildi. Ama herkesten katıydı. Aşağılayıcıydı.

Aşk hazlarının hayatının temeli olduğunu çok iyi biliyordu. Bunlar için yaratıldığını hissediyordu. Geriye kalan her şey ona gereksiz oyalanmalar gibi görünüyordu. Öpücüklerine kabalık katan belli bir ciddiyeti vardı. Onunki gibi bir hayatta paranın fazla yeri yoktu. Başka bir yerde yaşamayı asla düşünmedi. Çiftliğin hanımıydı ve öyle de kalacaktı. Çiftlikte hayat kolaydı. Annesi Victoire'la aralarında sabırla gelişen ilişkide, hayal gücü olmaması ya da cehaleti nedeniyle açlık ve arzu gibi basit isteklerden başka bir şeye yer yoktu. Erkekler zaman zaman sözlerinden, aptallığından sıkılırdı. O zaman o

adamı bırakmak ve yenisini almaktan daha iyi bir yol olmadığına inanırdı. Erkek vücudunda onu çağıran çok güçlü bir şey vardı. Bunu memnuniyetle kabul ediyordu. Zaten başka hiçbir şeyi sevmediğine göre yapacak ne vardı? Dolaşmak mı? Tarlalarda çalışmak onun sınıfından biri için hoş karşılanmazdı. Meşgul görünmekten başka bir şey yapmasına yetecek kadar hizmetçi çalışıyordu zaten evde. Yaşlı, becerikli hizmetçiler vardı. Annesi erkeklerle ilgileniyor ve çiftliği yönetiyordu. İki kadın birbirinden hoşlanmıyor ama rahatsız da etmiyordu. Takdir ediyorlardı birbirlerini. Çok benziyorlardı aslında.

İki nesilden beri erkeklerin yalnızca hayat arkadaşı konumuna indirgendiği komik bir aileydi bu. Irène'in babası evlendikten hemen sonra ölmüştü. Bölgede, eşiti olarak kabul etmek zorunda olduğu bir adamı beslemekten hoşlanmayan Victoire'in adamdan isteyerek kurtulduğu anlatılıyordu. Victoire'in

babasıysa hala hasta koltuğunda oturuyor, kırk yıldan beri kadınların zaferini, onların gurur duydukları sağlıklılıklarını seyrediyordu. Kasabayı, sonunda trajik ufku haline dönüşecek olan koşulları hep o belirlemişti. Bu adil miydi? Biraz parası vardı. Bir köylünün kızını baştan çıkarmıştı. Onunla evlendi. Bu çiftliği ve biraz da toprak satın aldı. Sonra bir hastalığın pençesine düştü. Hem kendi servetinin hem de çocuğununkinin büyümesini izledi. Yine de bütün bunların çıkış noktasında, onun hanesine yazılmış bir cesaret gösterisi söz konusuydu. Bir meydan okuma. Ama başlangıçtaki düşüncesi sonradan kayboldu. Bu enkazın ilgi çekici yanı kendisinden önce öldü. Irène'e kadar, bir kızdan diğerine, köylü yabanıllığına utanma içermeyen bir tür ateş karışmıştı şüphesiz. O civarlarda, hikayeleri anlatılıyor, damarlarında akan deli kandan söz ediliyordu.

Irene'i Victoire'dan ayıran, kızından fazlasıy-

la uzaklaştıran, kadınlardan asla zevk almasıydı. Oysa annesi fazlasıyla hoşlanırdı kadınlardan. Bu özelliğini, yönettiğı çiftlikte lezbiyen olan ya da olmayı kabul eden hizmetçilerden başkasını çalıştırmayacak kadar ileri götürmüştü. Bu özelliğın Victoire'ın başarısına katkıda bulunmadığı söylenemezdi. Evlerinin büyük olmasından başka bir istekleri olmayan bir kızlar topluluğı yaratmıştı kendine. Hiç saklamadığı, bir erdem gibi yaşadığı bu özelliğe belli bir saygı gösteriliyordu bölgede. Bu durum, Victoire'ın prestij kazanmasını da sağlamıştı. Erkekler onu eşiti, tartışmasız eşiti gibi gördü her zaman. Onun tarafından seçilmek her zaman bir onur olarak algılandı. Kendilerine karşı kötü davranmadığını gururla anlatan çiftçiler vardı. Üstelik onun gibi bir kadın. Varlıkları onun çevresine yayılmış bir yağ lekesine benzediğinden, yarattığı hayranlık onu Victoire'ın yarattığı bütün duyguların üzerine taşıdı. Onu sevdiği söylenemeyecek Katolik papazlara

rağmen üstelik. Daha beterini yapan ve gelip doğal olan hakkında kafamızın etini yiyen papazlar.

Dolayısıyla Irène kadınları sevmiyordu ama evindeki kadınların birbirine girişini izlemekten de büyük zevk alıyordu. Tabii ki denedi. Çok basit ve cazip bir durumdu bu. İlk aşığından önce, defalarca yatağına aldığı iri yarı bir sarışın vardı. Ondan hoşlanmadığını söyleyemezdi. Aksi taktirde sıkılacaktı zaten. Ama sonunda, biraz daha büyüyünce, fena halde korkuttuğu kendi yaşlarında bir kızla ya da başkalarıyla, sıklıkla da eğlenmesi için kendisine getirilmiş olan erkeklerle birlikte olmaya başladı. Zira bölge onun keyfine amadeydi ve erkekler de bu tür hoşluklardan zevk alıyordu. Irène zamanla daha da hoşuna gidecek ama kendi kendine verebileceğinden çok farklı görünen bir hazzı fazla tatmamıştı ama çok da gerekli bulmuyordu. Kendini tanıyor, hazzı tanıyordu. Ona bir er-

kek gerekiyordu. Ve rahatlık. Bunun üzerine zaman kaybetmedi. Haz için yapılan her şey zevkti onun için. Ne istediğini biliyordu. Numara yapanlar vardı. Oyunlarını görüyordu. Oynuyordu ufaklık. Sonrasında hiçbir şeye saygısı kalmıyordu. Erkek. Şehirde öğretilen hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bunlardan hoşlanmıyordu. En ufak bir şey için kurnazlığa başvuruyordu. Öncelikle bir fikir verelim. Sonra açıklarız.

Victoire, Irène'in kendisine her konuda benzemediğini hissetti ama pek de rahatsız olmadı. Onu utandırmadı bu durum ama pek de hoşuna gitmedi. Doğal bir içgüdüyle kızının istediği gibi hareket etme hakkı olduğunu kabul ediyordu. Onun annesinin alışkanlıklarını lanetleyecek noktada aptal olduğunu sanmıyordu. Yine de kendine şu soruyu sormadan edemedi. Irène kadınları sevse hayat daha kolay olmaz mıydı? Aralarında başkalarından kaynaklanan bir tür rahatsızlık ol-

mazdı bu durumda, Victoire kendi annesine aynı nedenle pek katlanamadığını gayet iyi hatırlıyordu. Victoire Irène'in, çok iyi anlaştığı erkeklere direnmeye devam ettiğinden çok emin değildi. Kızını fazla aylak buluyor ve bunca yıl bir damat zengin olsun diye çalışmış olma fikrinden nefret ediyordu! Victoire geceleri düşünmekten yeterince uyuyamamaya ve birlikte olduğu kızlara, tarlada değilse de yatakta hak ettiklerinden kötü davranan erkeklere benzemeye başladı. Kızının her zaman pek de hoş heriflerle yatmadığını görüyordu. Serserilere de takıldığı oluyordu. Bu, Victoire'ı rahatsız ediyordu. Ve sonra, belki de istememiştir diye düşünüyordu kendi kendine... Hayır, ama yine de istemiş olmalı. Victoire kendisine karşı konulmasına alışkın değildi. Olaylar olduğu gibi ele alındığında, bir anne ve kız arasında bu koşullar altında bir yakınlık oluşması mümkün değildi. Her koşulda geri dönüp tekrar tekrar kendine bakmaktan bıkan Victoire,

ayağa kalktı ve gecenin içinde topraklarına baktı pencereden.

İktidarının sınırlarını çok uzaklara taşımıştı. Bütün bölgenin kraliçesiydi. Üstelik doğuştan gelen bir kraliçelik değildi bu. Her şeyi mücadele ederek elde etmişti. Üstesinden gelinmiş güçlükler yığınının gölgesinde duruyordu. Bu topraklar ve bu insanlar yazılı olmayan bağlarla da olsa ona aitti. Hayatını ve cinselliğini de koruyarak yürümeyi bilmişti bu yolda. Elde etmekle kalmamış, kendine bağlamıştı herkesi. Hakim olmanın yanında sahip olmak şüphesiz çok az kalırdı. O hem sahipti hem hakimdi. Bazen babasının önünde duraksıyor ve salyalar içindeki halini seyrediyordu. Onu gördükçe erkeklerin iyi birer hizmetçi ama fazla merhametli efendiler olacağını anlıyordu. İflahları kesildiğinde içiyor, gevezelik ediyorlardı. Sonra doğru kerhaneye gidiyor ve bu ihtiyar gibi frengi kapıyorlardı. Suratına bakılırsa bu da

illeti orada kapmış olmalıydı. Onlarla düzüşen, her türlü pis isteklerini yerine getiren ve çirkin, sıska, solgun, yaşlı olmaları sorun olmayan bu kızlarla yatmayı uygun buluyorlardı. Kerhane düşüncesi Victoire'ı öfkeden kurdurtmaya yetiyordu. Geri dönüp yattı.

Irène gerçekten de annesinin hatalarını biraz yukarıdan bakarak değerlendiriyordu. Bunların gerçek anlamda hata olduğuna inanmıyor ama bayağı buluyordu. Ona göre annesi fazla zeki değildi ama becerikli olduğunu da yadsımıyordu. Açgözlü köylülerle başa çıkma biçimine oldukça hayranlık duyuyor, evine ve özellikle de bütün o bölgeye hakim olmak için her şeyi, hatta lezbiyenliği bile kullanmasını kurnazca buluyordu. Çiftlik çevresinde ona saygı duyulmasını sağlayanın hangi ünü olduğunu biliyordu. Irène annesinin oyunu iyi oynadığını düşünüyordu ve birileri ona saldırmaya kalksa düşünmeden savunacağı kesindi. Onu sevip sevmediğine

gelince, pek de sevdiği söylenemezdi. Örneğin annesi zevkleriyle arasına girmeye kalksa, hiç tereddüt etmeden karşı koyardı ona. Büyük bir hainlikle onun kulağına kadar ulaştırdıkları annesinin babasını öldürttüğü ya da elleriyle öldürdüğü efsanesinin mümkün olabileceğini defalarca hissetmişti. Bu durum Victoire'ı onun gözünde oldukça sempatik ve büyüleyici bir yabancı haline getirmişti. Zaten Irène otuz altı çeşit duyu kapasitesine sahip değildi. Bütün bu nüansların erkekler için iyi olduğunu ama kadınların onlara direnenleri aldatmak için bu kadar gereksiz inceliğe ihtiyacı olmadığını, yer zaman ayırt etmeden olabildiğince haz almaya çalışan maymun suratlılar dışındaki bütün kadınların doğalarından vazgeçmek için her zaman bir bahane bulduklarını söylüyordu.

Bu bağlamda, bir köylü için bazen duygusal ve meraklı, yaşadıkları kaba aşkın gelişimi üzerine düşünen aşıklarının aslında ince

düşünceli olup olmadığını hiçbir zaman göz önünde bulundurmadı. İşte, erkeklere özgü bu özelliğinde annesiyle ortak bir yanı vardı. Irène erkeklere, gelecekle ilgili planlar yapan, hayatlarını anlatan, işi duygusallığa döken kızlara erkeklerin davrandığı gibi fazlasıyla tahammülsüz davranıyordu. Aşkın nesnesiyle bağlantılı olmadığına, başka yerlerde bir şey aramanın anlamsız olduğuna kesin olarak inanıyordu. Gerektiğinde bunu oldukça sevimsiz ve dolaysız bir biçimde ifade ediyordu. Kaba ve açık sözlü olmayı biliyordu. Erkekler onu sözcükler kadar korkutmuyordu. Üstelik erkekler bazen zevk bile verebiliyordu. Şehvetin ortasında kendini hiçbir şeyden mahrum etmiyordu. Bu durumda çaba göstermeden, bütün kaballığıyla yaşıyordu her şeyi. Ah! Belki de bir pislikti. Baştan çıktığında sevgiliyle oldukça ateşli ve rezil bir dille konuşuyordu. Sözcükler arasında ter içinde yuvarlanır gibi yuvarlanıyordu. Şiddetle sal-

dırıyor, sayıklıyordu. Neyse, Irène'in aşkı da böyleydi.

Bunu inkâr etmiyordu. Kendini sunduğu hödükten bıktığında dinleniyor, diri vücudu, uzun göğüsleri, zaferinin koyuvermişliğiyle doğruluyor ve kendisinden gurur duyarak konuşmaya başlıyordu. Yok, uzun sürmüyordu. Çok geçmeden biraz daha yormak için adamın üzerine atılmayacaksa kovalıyordu onu. Yanında miskin miskin sürünmesinden hoşlanmıyordu. Ve tekrar yalnız kaldığında, hayatta her zaman hissettiği gibi gerçekten yalnız kaldığında, bambu çerçeveli bir aynada kendine bakıyordu. Küçümseyen ve doymak bilmeyen bir hazzın parıldadığı güzel bir yüz. Annesinden aldığı kemerli bir burun. Burna yakın ama büyük ve bir heykelinki kadar karanlık gözler. Çok geniş bir alın, gür saçlar. İradeli birinin ağzı. Ve tam olarak tanımlanamasa da tehlike duygusu veren o hakim havasının ötesinde, bir zorba-

nın seksiliği ve sarhoş edici bir tür bayağılık. Kendisini beğeniyordu. Şüphesiz bir kadın için fazla bakımlı sayılmazdı ve fazlasıyla güçlüydü. Ama bu da ona bir güzellik gibi görünüyordu. Saçlarına elleriyle şekil verirdi. Saçları arasında o kadar da beyaz görünüyorlardı ki! Saçlar o başın çevresinde, öteki düşüncesinin dağılıp gittiği esmer bir koku bulutuna, mutlu bir buluta benziyordu.

Bir Siyu atasözü ne der? Tuvalet taşlarını döşeyen adamın arınma çabasının ortasında sergilediği beyaz ve mavi dansta tan vaktinin katıksız güzelliğinden fazlası vardır- Siyu atasözü. Yüz frank. Her şeyin bir bedeli var. Ah! Sinekler.

Kullandığım nereden baksan keskin olma özelliğini yitirmeyen bu olağanüstü sözcükler ayna gibi: Küçük ve kıskanç mesela. Ayna denizi kullanmakta tereddüt eder, ama cesaretle yansıtır. İkinci Cumhuriyet'in barut

rengi bellerinin değeri de buradan gelir. Bu bir son olmamalı. Hadi sinekler.

Peki neden hayatta, nasıl diyorsunuz, uyanırken hayal görme noktasında heyecana kapılmadan söz edildiğini duymadım fıstıklardan. Söylediğim her şeyin bilimsel bir yanı olduğunu varsayalım. Gayet elverişli koşullarda bile, kendisi üzerindeki belli bir hakimiyeti bir erkeği, çok yetenekli bir erkeği imparator yapar. Üstelik son da olmayacaktır bu durum. İç çekiş.

Söylendiğine ya da aslında yalnızca iddia edildiğine göre, bütün bunlarla bir tarih yazılacak. Evet, kadın cinsel organının tarihi. Romanların her yerinde romanslar olduğunu unutmamak gerek. Pembe bir şapka giyen bir Beyefendi ile karşılaştıysanız ve anlatıcı oysa mutlaka vardır bir romans. Bütün hikâyeye küçük bir yasak, bir gardenya. Bunlar uyku verici bir efsaneler yığını. Söylediğim her

şeyin daha çok bilimsel bir yanı olduğunu düşünün yine de.

Bütün bunlar kaymak tabaka, üstünlük, yüksek sınıf, aşırı zarafetin tarihini oluşturmakla sonuçlanacak. Her şeyin tarihini yazmak burjuvazinin bir çılgınlığı. Alıcınız varsa keyfiniz yerindedir. Benim bu konuda söylediklerim özetle, yeterince anlaşıldıysa eğer, Cenevre Konvansiyonu ve balistik kanunlarına göre, bir merminin havada kendi yolunu izlediğidir. Onu hiçbir şey durdurmaz. Tanrı adına, en güzel imzayı atmak zordur! Bu meşenin izidir.

Başkalarının hayatını anlatan insanlar vardır. Ya da kendininkini. Peki neresinden başlamakayı seçerler dersiniz? Sonuçta rasgele bir şeylerdir özetleyecekleri. Bir merdiven ya da hava cereyanı. Başkalarının hayatından anlayabilecekleri kadarını anlarlar. Ama hep böyle olduysa da, başka türlü de olabilir.

Zaten bu kadarı da yeter. Ağzı açık kalan şu adama bakın. Çizgileri çözülüyor, bilinmeyen bir melankoliyi, sonsuz bir fiziksel umutsuzluğu ifade ediyor. Yine de bu, yalnızca tarihten söz edildiğinde herhangi bir yere varmayacak. Yavaş yavaş anonim mektuplar yazmaya çalışan yaşlı bir kadının dereden tepeden söz ederek anlattığı hayatını kim öğrenmek isler. Bu yazıların içerdığı düşünceleri.

Tarihte her şeyi düzenlemek bir burjuvazi çılgınlığıdır. Ben de buna uydum sanki. Beni de bir asker yaptılar. Beni her şeyimle bilen biri burada gülecek çok şey bulabilir. Fonda trafik lambasıyla gardaki görüntü. Yok, kesinlikle herhangi biri değilim ben. Asker olduysam da, son dalkavuğun başına geldiği gibi, tarafsız hayali tanık olarak biraz fazla asiydim her zaman. Belki biraz fazla, belki de az. Bilinmeyen bir melankoli, sonsuz bir fiziksel umutsuzluk. Benim ve

birkaç çalışma arkadaşımın elinde dolanan bir dergide yayınlanmış bir mektubu aynen basmış olan "Paris-Soir"da aynı zamanda Massimo Bontempelli'nin altı bin mahkûmun aynı gün zindana tıkıldığını bildiren bir röportajı vardı. Evian-Cachat doğal madden sularıyla ilgili sürmanşetin hemen altında, pembe bir fon üzerinde termal tesislerin o günkü görüntüsü, önündeki bahçelerden geçen bir araba ve gezintiye çıkmış birkaç kişi arasında güneş şemsiyeli bir kadın ilişti gözüme. O halde güneş olmalıydı. Süslemeli bir sütunun çevresindeki kraliyet mavisi ve siyah çerçevede şu basit sözcükleri içeren bir bandrol okunuyordu: Tıp Akademisi'nden onaylıdır. Ağzından salyalar akan adama bakın.

"Paris-Soir"ın aynı sayısı. Olayların çokluğunu düşündükçe cesaretimi kaybediyorum. Kucakladıklarımı kucaklamadıklarıyla karşılaştırdığımda hoşuma gitmiyor. Hadi, şey-

tandan daha esprili olabiliriz. Küçük ince bir darbe daha. Tereddüdünü yenmek için karşı konmaz bir içme ihtiyacı duyan bir insan komik değildir. Zaten içer.

Mırıldanmalar, düşünce vadisinin serin suyu. Yirmi otuz metrelik bu yükseklikten, kayalıkların arasındaki düzlüğe düşerken, insanın bir eliyle kaba mukavvadan küçük bir egemen noktaya asılması boşuna değildir. Romantizm de buraya çakılır, elle yazılmış bir antolojiye çakılır kalır. Dikkat Caesar düşeceksin. Geceler serin. Ekmek için aynı şeyi söyleyemeyeceğim Baba (Burada ebedi karları kastediyorum). Olayların çokluğu.

Kayaların sarplığının çekingen ayakları caydırdığı, cesur olmayan bitki örtüsünün tohumlarıyla büyülemeyeceği, dağcı direklerinin ışıldamaktan başka işe yaramadığı bu yerde, sineklerin mavi krallığının üze-

rinde kendi meramı buldum. Ben yüksek-
lere ait bir hayvanım. Ekmek için aynı şeyi
söyleyemeyeceğim. Yiyeceklerini aramaya
çıkanlar kendi iğrenç fısıltılarından rahatsız
olmazlar.

Beni uyandırmayın Allah askına, pis herifler,
uyandırmayın beni. Baksanıza ölüyorum. Her yeri kıpkırmızı
görüyorum. Ne korkunç bir gün yine köpeklik istikrarsızlık
merhametsizlik. Denize girmek istiyorum körlemesine
şimşeklerin ışığında bu dinmek bilmeyen fırtınalar ne
anlama geliyor bir yıldırımın hayatını yaşamak istiyorum
kulaklarımın yerini saç plakalar alıyor göğsümden yükselen
her nefeste grizu patlamaları içimdeki boğuntu dehlizlerine
kaçıyor ilerledikleri yerler sırayla patlıyor. Ama gün değil
yalnızca dinamit. Göz kapaklarımdan kılıçlar geçiriyor
boğazıma parmaklarını sokuyor tenimi uyanışın çakıllı
kumlarıyla ovalıyorlar. Sökmeyin kokuşmuş rüyalara
daldırdığım tırnaklarımı etim gecenin gölgesine yapışıyor
ve ağızımdaki kan dökülmek istemiyor.

Uyuyorum bırakın uyuyorum.

Chiviyazıları Yayınevi / Littera - Aykırı Edebiyat

ISBN 975-9187-15-9

9789759187156

www.chiviyazilari.com

online satış

www.kitapci.dukkanlari.com

